

131. kapitola - Mistr sí bude čist

Té noci, v Pavilónu rudých lotosů nemohl Chu Wanning na svém lůžku usnout, jen se převaloval a ošíval.

Přemítal, jak z Mo Rana mohl vyrůst takový muž, jakým je teď. Učený mistr Mo, Mo Weiyu. Kdykoli zavřel oči, viděl jeho pohlednou tvář s jasnými očima, plnými odhodlání i něhy.

Chu Wanning pro sebe zaklel a odkopl přikrývku, která se svezla z postele na zem. Rozhodil nohy i paže a zmučeně pohledem přejížděl po stropních trámech. Zkoušel vše, aby vyvázl z moře žádosti, aby přetrhal pouta tužeb, až mu došly síly.

„Mo Weiyou, ty darebáku,“ zamumlal.

Odvrátil hlavu, ale nemohl uniknout svým myšlenkám. Jako by to urostlé, žádoucí tělo z Pramenů Miaoyin stálo přímo před ním – viděl široká ramena, obrys jeho zad, viděl, jak se otočí a po pevných svalech na hrudi mu stékají kapky vody...

Celý pobledlý vyskočil z postele; bál se přemýšlet dál.

Chopil se první knihy, kterou nahmatal, jako by to bylo ono stéblo pro tonoucího. Ubohý Chu Wanning dosud vedl tak bezúhonný život, že mu na zapuzení vnitřních démonů pokaždé stačilo jen otevřít nějakou knihu. Neměl ani tušení, kterou knihu si vybral z té hromady, kterou donesl Xue Meng. Stránky měla pokryté drobným hustým písmem. Chu Wanningovy oči klouzaly po řádcích, aniž cokoli chápal. Až mnohem později mu došlo, co to čte.

Na papíře stála titěrná řádka slov:

Žebříček velikostí mladých hrdinů kultivačního světa

Chu Wanning chápal význam jednotlivých znaků, ale dohromady mu to nedávalo smysl.

Mladí hrdinové... velikost... žebříček?

Jaká velikost?

Výška?

Četl dál, po straně byla ještě drobnějším písmem poznámka: Žebříček sestavený na základě pozorování není úplný, z toho důvodu, že někteří z mladých hrdinů nevyhledávají veřejné lázně ani zábavní čtvrti. Žebříček nezahrnuje následující osoby: Nangong Si a Xu Shuanglin ze sekty Rufeng, Jiang Xi ze sekty Guyue'ye, Xue Meng, Xie Fengya a Chu Wanning z hory Sisheng...

Chu Wanning zamrkal.

Co to má znamenat? Výšku snad každý může vidět i bez toho, aby se musel mýt před jinými lidmi nebo chodit do zábavní čtvrti?

Dokonce se tu zmínili i o něm...

Svraštil čelo a přejel prstem po řádce, aby mohl lépe sledovat, co je tam napsáno. Hned u prvního jména se překvapeně zarazil.

Mo Weiyou pozice: mladý pán z hory Sisheng

Chu Wanning se zamyslel nad Mo Ranovou postavou. Abychom byli spravedliví, ano, on je docela vysoký, ale určitě ne tak vysoký, aby obsadil první místo.

Pokračoval ve čtení: Byl viděn při koupeli v Síni Deyu; naprosto nepřekonatelný, zcela jedinečný.

Koupel v Síni Deyu...

Naprosto nepřekonatelný...?

Chu Wanning měl nejasný dojem, že je něco v nepořádku, ale byl tak prostomyslný a nevinný, že nedokázal přijít na to, oč přesně jde, ani když nad tím dlouze uvažoval. Nezbylo mu, než číst dál.

Na druhém místě byl potulný kultivující, o kterém předtím nikdy neslyšel a po straně bylo připsáno: Viděn při koupání v lese; velmi mohutný.

„Co je to za nesmysly.“ Chu Wanning začínal být rozčilený. „Je sice pravda, že obuv, nebo jehlice do vlasů mohou člověku na výšce trochu přidat, ale až takový rozdíl to není. Proč zacházet tak daleko a špehovat lidi při mytí? Proč jen jsou tyhle hloupé knížečky tolik oblíbené...“

Potom uviděl třetí jméno –

Mei Hanxue pozice: přímý žák vůdce sekty z paláce Taxue na hoře Kunlun

Po straně bylo tentokrát napsáno něco jiného; na místo viděn při koupání tam stálo: Změřen jednou z dívek z Pavilónu Chunying, tuto skutečnost potvrdila řada dam ze světa kultivace; pod výbavou mladého pana Meie tají ženská těla v poddajnou vodu a kosti v měkké bláto, za jedinou noc jich potěší i deset.

Chvíli bylo úplné ticho. Potom jako by v hlavě staršího Yuhenga něco ohlušivě vybuchlo. Tváře mu jen hořely, oči svítily. Odhodil knížečku přes celou ložnici, jako by to byla horká brambora.

Co to právě čte?

Velikost čeho?! I když je tupý, není tupý až tolik! Velikost čeho jiného to mohla být?! Taková nestoudnost! Špína! Hanba! Hnus!

Chu Wanning seděl bez hnutí na posteli, potom vyskočil, sebral knížečku a jediným zábleskem duchovní síly, kterou uvolnil ze svých prstů, ji rozmetal na kousky...

On je slušný a počestný člověk. I předtím v Pramenech Miaoyin velmi pečlivě dbal o to, aby jeho pohled neskouzl nikam, kde se toulat neměl, a navíc pára tam všechno tak zamžila, že by stejně nic neviděl, ani kdyby chtěl. Ale tahle odporná knížka dokázala vyvolat ten obraz přímo před jeho očima jen pomocí několika slov. A co hůř, slova pomáhala představitosti daleko lépe, než by to dokázaly obrazy.

Zcela jedinečný...

Chu Wanning si zakryl tvář dlaněmi, a až za dlouho popadl přikrývku a přetáhl si jí přes hlavu.

Byl to první den potom, kdy se vrátil z ústraní, a hned měl takovou smůlu, že ho potkalo všechno *tamto*... pomyslel si Chu Wanning trpce – všechno se změnilo tolik, že by si snad raději zase lehl a zemřel!

Starší Yuheng byl na sebe stále velmi přísný, a i když v noci sotva zamhouřil oko, navzdory tomu, jaký měl v srdci neklid, ráno vstal včas, umyl se a pečlivě oblékl a potom ladně sestoupil z jižního vrcholku hory Sisheng s výrazem, který rozhodně nepostrádal důstojnost a zdrženlivost.

Dnešek byl dnem, kdy v sektě probíhalo měsíční hodnocení. Jevišťe neřestí a ctností zářilo světly, která se mihotavě odrážela od lehké zbroje stovek žáků, kteří pod přísným dohledem starších na vysoké plošině cvičili bojová umění.

Navzdory Chu Wanningově pětileté nepřítomnosti tu pro něj bylo vyhrazené místo, tam co obvykle, po Xue Zhengyongově levici.

Vystoupal po čedičových stupních, dlouhé bílé šaty za sebou vláčel po zemi, usadil se na prázdné místo, mávl širokými bílými rukávy, beze spěchu si nalil čaj, usrkával a sledoval, co se děje dole.

Xue Zhengyong si povšiml jeho zasmušilého obličejce, a protože si myslel, že Chu Wanning se zlobí kvůli tomu, že Mo Ran chyběl na včerejší hostině, naklonil se k němu a začal ho chlácholit: „Yunengu, Ran Er se už vrátil.“

Ale oproti tomu, co čekal, dočkal se jen Chu Wanningova mračení a ještě větší zasmušilosti.

„Já vím, už jsem ho viděl.“

„Co? Vy už jste ho viděl?“ Xue Zhengyong se odmlčel a přikývl. „Výborně! Tak co si myslíte? Dost se změnil, že?“

„Hm...“

Chu Wanningovi se popravdě nechtělo o Mo Ranovi vůbec mluvit, protože ho stále trápila slova: naprosto nepřekonatelný, zcela jedinečný. A to se mu honilo hlavou pořád a pořád

dokola už od včerejška. Neměl chuť Mo Rana hledat v davu pod sebou. Sklopil oči a zadíval se na stůl.

„Je tady spousta ovoce a sladkostí.“

Xue Zhengyong nasadil široký úsměv: „Vy jste určitě ještě nesnídal, vidíte? Jen si poslužte.“

Chu Wanning se nehodlal držet zpátky. Vybral si křupavý lotosový koláček a zapil ho vlažným čajem. Okvětní lístky lotosového koláčku měly od svého základu po špičky lákavou růžovou barvu a uvnitř, mezi tenkými křupavými vrstvami těsta s aromatickou příchutí vonokvětky a kardamomu, byla náplň ze sladké fazolové pasty.

„Tohle chutná úplně jako pečivo z pekařství Qingfeng v Lin'anu...“ zabručel Chu Wanning a otočil se k Xue Zhengyongovi. „To asi neupekli v Síni Mengpo?“

„Ne, to přinesl Ran Er jen pro vás,“ zubil se Xue Zhnegyong. „Vidíte? Jiní starší žádné nedostali.“

Chu Wanning konečně zjistil, že jediný stůl obložený sladkostmi a ovocem je ten, který stojí před ním a kde je vyskládáno nejrůznější pečivo i pocukrované zákusky. Byla tady malá porcelánová dóza barvy nefritu pod jejímž víkem se ukrývaly tři plněné sladké rýžové kuličky tangyuan v polévce.

Na rozdíl od obyčejných kuliček, které se dělaly jen z bílé lepkavé rýže, byly tyto kuličky tangyuan uhnětené ze směsi rýže a moučky z lotosového kořene. Byla to specialita z Lin'anu, knedlíčky jemné a průsvitné jako nejdražší nefrit.

„Ó ano, Ran Er si ráno půjčil kuchyni v Síni Mengpo, aby je mohl připravit. V tom červeném je náplň z růžových lístků a pasty z červených fazolí, v tom žlutém je náplň z arašídů a sezamu a do těstíčka toho zeleného je přidán prášek z praženého zeleného čaje Longjing. Je to zajímavá novinka, škoda jen, že těch kuliček není víc...“ zalitoval Xue Zhengyong. „Jsou opravdu báječné, ale jemu trvalo celé ráno udělat jenom ty tři.“

„Yuhengu, bude vám to stačit?“

Chu Wanning jen chvíli tiše seděl a potom kývl: „Hm.“

Když si dával tangyuan, snědl jenom tři kousky. První kulička byla sladká, druhá po sobě nechala lahodnou chuť, a nakonec ještě snědl tu třetí. Čtvrtá už by byla příliš.

To je ale náhoda, že Mo Ran přichystal právě tři, ani málo, ani moc, přesně tak, jak to má rád.

Chu Wanning nabral jednu kuličku na porcelánovou lžici a měl dojem, že i velikost je přiměřená, na jedno kousnutí, ne jako ty, které dělají o Svátku světel v Síni Mengpo, které jsou tak velké, že si jimi úplně zacpe ústa a má co dělat, aby je dokázal rozžvýkat a spolknout.

Vypadalo to, že osoba, která tento tagyuan uhnětl, odhadla přesně, kolik se mu toho vejde do úst i sladká náplň se zdála být namíchaná podle jeho chuti, jako by ho dotyčný důvěrně znal.

Při té myšlence Chu Wanningovi poskočilo srdce a hned na to se mu sevřelo studem. Všechno to raději zakryl svým ledovým klidem.

„On je docela dobrý kuchař.“

„Špatné je, že uvařil jen pro vás, nikdo jiný nic nedostane, ani jeho vlastní strýc,“ zavzdychal lítostivě Xue Zhengyong.

Chu Wanning poslouchal, neřekl nic, jen pevně sevřel rty, a upřeně se zahleděl do misky se lžící a polévkou. Všechny kuličky tangyuan byly snědené a jeho útroby se šířil příjemný pocit sladkosti.

Chu Wanning sice dojedl, ale cvičení dole nevěnoval žádnou pozornost. Namísto toho se natáhl po knize, která ležela na stole a pojednávala o událostech, které se staly na hoře Sisheng za posledních pět let.

Ty zápisky dal dohromady Xue Zhengyong, byly stručné a přehledné a Chu Wanning je brzy dočetl. Zavřel knihu, když si všiml, že pod ní je další spisek.

„Co to je...“ Uchopil knihu sešitou drátkem. Byla nesmírně objemná. Xue Zhengyoung se na něj zadíval a zazubil se: „To je další dárek od Ran Era. Příliš se styděl předat vám ho osobně, protože to nechtěně umazal od krve, když se musel včera v noci během cesty domů vypořádat s tlupou přízraků. Pár stránek se také roztrhlo, proto mě poprosil, abych vám to ráno položil na stůl.“

Chu Wanning kývl a svazek otevřel, štíhlými prsty přešel po úvodním nadpisu. Úhlednými znaky tam bylo napsáno: „Ctěnému mistru.“

Překvapeně rozevřel oči.

To jsou dopisy určené jemu?

Měl pocit, že mu srdce hoří plamenem, vnímal horkost a bolest. Zvedl oči a zapátral po Mo Ranovi v zástupu dole, ale viděl jen řady lesklé zbroje, která se třpytila stejně jako řady rybích šupin.

Když ho nenašel, Chu Wanningovi nezbylo než se vrátit k dopisům.

Mo Ranovi se po jeho mistrovi stýskalo každý den, který pobýval v ústraní. Chtěl mu vyprávět o tolika věcech, ale měl strach, že si je nebude pamatovat, a proto sepsal tu tlustou knihu, která měla mít dohromady tisíc osm set dvacet pět stran. Během těch pěti let, každyčkový den napsal mistrovi list o všem, co se událo, ať už to byly věci významné nebo úplně maličkosti, od toho, že měl tu smůlu a snědl rýžový koláček zabalený do listu s odpornou chutí, po vhledy, které toho dne získal během kultivačních cvičení.

Tedy, původně zmyslel, že kniha bude mít přesně tisíc osm set dvacet pět stran, ani o jednu méně nebo o jednu více a poslední list napíše toho dne, kdy se mistr vrátí z ústraní.

Občas však nedokázal přestat psát, chrлил ze sebe slova a zapisoval je drobným písmem, jako by netoužil po ničem jiném než Chu Wanningovi, než se probudí, na mnoha stranách vylíčit, jak vypadají květy hlošiny v Mobei a mlžný opar, který halí horu Changbai jako závoj a jak chutnalo cukroví, které ten den ochutnal.

Stránky pokrývaly dlouhé sloupce drobného písma. Nebylo tam zapsáno nic příliš dojmavého ani nic smutného, nebo pohoršujícího, jen řada šťastných chvil, které za pět let prožil, sdílel s ním jen to dobré.

Naplánovanou jednu stránku denně překročil a musel ke konci svazku nějak připevnit hromadu dalších listů...

Chu Wanning se zvlhlýma očima listoval v knize.

Viděl, jak se Mo Ranův rukopis změnil z dětsky kostrbatého na úhledný a potom na elegantní. Tuš na posledním listu ještě nezaschla, avšak nejstarší stránky už zežloutly.

Znaky, kterými byla zapsána slova: „ctěnému mistru“ vypadaly v každém dopisu jinak. Pomalu, postupně se z roztřesených rychlých tahů staly tahy pečlivé a jisté.

A na úplném konci ty tahy plynuly lehce jako proud, a přesto byly tak ostré, že by rozťaly kov, každý jeden tah byl uměleckým dílem.

Chu Wanning dolistoval na poslední stranu a musel se znovu dotknout nadpisu na začátku. *Ctěnému mistru. Ctěnému mistru.*

Díval se na úhledný rukopis, téměř jako by mohl vidět, jak Mo Ran svůj štětec zvedl z papíru, jak jej odložil, potom zdvihl hlavu a už to nebyl ten chlapec z dřívějšíka.

Od prvního do posledního znaku mohl sledovat, jak Mo Ran vyrůstá, od šestnácti do dvaceti dvou let, jeho postava je vyšší a vyšší, rysy pevnější.

A každý den bez výjimky se posadí ke stolu a napíše mu dopis.

„Mistře!!“

Nevšiml si, že cvičení už skončilo a někdo na něj volá. Chu Wanning vzhledl a spatřil, jak na něj Xue Meng radostně mává přímo z popředí Jevišťe neřestí a ctností.

A vedle Xue Menga je vysoký muž se širokými rameny, útlým pasem a dlouhýma nohama, které pevně stojí, tvář má po cvičení zrudlou námahou a na čele se mu perlí pot, leskne se jako srst levharta.

Když Mo Ran zjistil, že se na něj Chu Wanning dívá, napřed se zarazil a potom se usmál. Ten úsměv ve zlatém ranním světle byl okouzující a půvabný jako když se sluncem ozářená sosna lehce zakolébá ve větru. V očích měl vřelost, jeho řasy byly jemné a měkké, z tváře vyzařovala síla, pevná vůle i ostych. Byl tak plný ohně a života, až to bralo dech.

Jak je jen krásný.

Chu Wanning na svém místě na vysoké plošině zkrřížil ruce na hrudi a s chladným výrazem se zadíval dolů. Každému, kdo ho viděl, připadal stejně studený a klidný jako obvykle, ale opak byl pravdou. Jeho myšlenky neuspořádaně vířily a všechno se v něm svíralo strachem.

Mo Ran se uprostřed široce zazubil, nečekaně zvedl ruku a ukázal na svůj oděv a potom na Chu Wanninga.

Chu Wanning nechápal. Přivřel své fénixí oči a zmateně na něj pohlédl.

Mo Ranův úsměv byl ještě širší. Přiložil si ruce k ústům a hláskoval nějaká slova, aniž vydal sebemenší zvuk.

Ranní vánek šelestil listovím stromů. Mo Ranův úsměv zrozačitel. Zavrtěl hlavou a poklepal prstem na přední díl svých šatů.

Chu Wanning zíral dolů. Jen o okamžik později mu zrudly uši.

Jen díky posuškům svého žáka ctný a vážený starší Yuheng poznal, že díky tomu, že ráno pospíchal a díky nepořádku v Pavilónu rudých lotosů, kde měl všechno své oblečení naházené na jedné hromadě, si nechtěně oblékl šaty, které si od Mo Rana v noci „vypůjčil“.

... Není divu, že měl dnes při chůzi dojem, že za sebou něco táhne. To byly ty šaty!

Mo Weiyu, ty tupče, že máš ale drzost.

Chu Wanning nazlobeně odvrátil obličej.

Nemáš rozumu ani ohledů, co by se za nehet vešlo, vždycky říkáš to, o čem bys měl raději mlčet!

132. kapitola - Mistr a Shi Mei

S večerem se ptáci vraceli do svých hnízd a podobně si počínali i žáci z hory Sisheng; jakmile byli hotoví se svými denními povinnostmi, všichni spěchali do Síně Mengpo. Jen Mo Ran postával u cvičebních figurín, jako by tam na někoho čekal.

Jeho vztahy s Xue Mengem se v posledních letech zlepšily. Propast mezi nimi se o dost zmenšila, když mu Mo Ran daroval vzácný magický drahokam, aby jej mohl nechat zasadit do svého meče Longchengu.

Xue Meng se otočil k Mo Ranovi a zeptal se: „Ty nejdeš na večeri?“

„Ještě ne.“

V pohasínající záři zapadajícího slunce byl Shi Mei krásný až k nesnesení. Jeho pleť zprůsvitněla jako ten nejdražší porcelán. Odhrnul si pramen uvolněných vlasů a zeptal se: „A Rane, ty čekáš na mistra?“

„Hm.“

Mo Ran ho viděl už během ranního cvičení a když onehdy společně se Xue Mengem opravovali Nebeskou puklinu, všiml si, že i Shi Mei Xue Menga přerostl.

V ten okamžik, právě když zapadalo slunce, začal mít Mo Ran divný pocit z toho, jak za sebou zastíňuje Xue Menga. Ovšemže ho ani nenapadlo, že Shi Mei je ošklivý, jenomže...

Nedokázal to správně vyjádřit. Mo Ran nevěděl, co je to vlastně za pocit, snad šlo jen o to, že byl zvyklý vídat Shi Meiovu drobnou postavu v Xue Mengově stínu a nikdy nečekal, že se to obrátí.

Mo Ran se na Shi Meie usmál a řekl: „Protože jsem zmeškal včerejší hostinu, chtěl jsem jako omluvu pozvat mistra na večeri dolů pod horu, takže dneska do Síně Mengpo nejdu. Vy dva můžete jít s námi, jestli chcete.“

Xue Meng a Shi Mei nebyli zvyklí jíst společně s Chu Wanningem. Podívali se po sobě a odešli. Mo Ran, který neměl co dělat, se posadil na balvan a oškubával hedvábné chvostíky kvetoucích travin, aby si ukrátil dlouhou chvíli, než Chu Wanning sejde.

Zapadající slunce už mělo barvu sytého šarlatu a z červánků vykukoval srpeček měsíce, když se konečně na stezce zpevněné bambusem vedoucí z jižního vrcholku objevila osamocená postava. Ten muž se převlékl do lehkého bílého ošacení a nesl velký ranec. Když uviděl Mo Rana, na chvíli se zastavil a zatvářil se napjatě.

„Právě jsem šel za tebou... co tady vůbec děláš?“

„Čekám tu na mistra, abychom mohli jít společně na jídlo.“ Odpověděl Mo Ran a vyskočil z balvanu, stále ještě držel stéblo trávy a celý radostně zářil. „Ve městě Wuchang otevřeli nový hostinec a já jsem slyšel, že tam mají slavného kuchaře z horní kultivační oblasti, který připravuje opravdu výborné dezerty. Chtěl jsem mistra pozvat, abychom to tam vyzkoušeli.“

Chu Wanning si ho nevzrušeně prohlédl od hlavy až k patě. „Zřejmě se ti nevede špatně, když můžeš takhle rozhazovat peníze.“

Mo Ran se usmál a mlčel.

Chu Wanning odfrknul a hodil mu ranec. Mo Ran ho chytil a zeptal se: „Co je to?“

„Tvoje oblečení,“ řekl Chu Wanning a obešel ho.

Mo Ran přidal do kroku, aby mohl kráčet vedle něj a znovu se usmál: „Ty šaty jsou utkané z jemné, ale hřejivé látky, kdyby mistr chtěl, mohu je nechat přešít na menší a...“

„Šaty odložené jinými já nenesím.“

Mo Ran se zarazil, cítil se zahanbeně. „Tak jsem to nemyslel, já jen... já viděl, že je měl dnes ráno mistr na sobě, tak jsem si myslel že se mistrovi líbí... to bylo ode mě hloupé. Pošlu někoho do krejčovství, aby ušili nové šaty.“

„Víš vůbec, jaké mám míry?“

Jakpak bych neznal Chu Wanningovy míry, pomyslel si Mo Ran. Poznal, jak široký má pas, když ho objímal a věděl, že když si Chu Wanning stoupne na špičky, ocitne se jeho brada ve výšce Mo Ranových ramen. Chu Wanning ho v návalu vášně někdy kousal a stopy zubů zůstávaly na jeho klíční kosti celé dny.

Věděl také, jak dlouhé má Chu Wanning nohy, ty nohy, které byly tak silné, když spolu zápasili, ale tak slabé, když ho jimi sevřel kolem boků, svaly lýtek se chvěly, štíhlé prsty zaťaté...

Jak by nevěděl, jak má Chu Wanning široká ramena, neznal pevné oblíny jeho hýždí.

Chu Wanning, čistý jako čerstvě napadlý sníh, neměl ani tušení, co jeho otázka vyvolala, a byl přesvědčený o tom, jak svého žáka Mo Weiyua tou otázkou dokonale zaskočil.

Chu Wanning mávl rukávy a řekl: „Jak chceš jít ke krejčímu, když neznáš míry?“

Mo Ran neměl co říci.

Nemůže přece vykládat, že je zná, že když vařil tagyuan, musel celou dobu myslet na to, jak se mu v Pramenech Miaoyin Chu Wanningovo tělo zdálo pružné a pěkně stavěné, že i v té páře vypadalo právě tak úžasně, jak si je pamatoval.

Myšlenkami zabloudil k Chu Wanningovým tenkým, růžovým rtům, k tomu, jak ty bolestně rty vypadaly, když se musely široce rozevřít, když ho donutil spolknout jeho úd a hrdlo se mu křečovitě a dávivě stahovalo.

Mo Ran zavřel oči. Ohryzek v krku mu poskočil, když si v duchu spílal do zvířat.

Chovej ho v úctě, miluj ho, ale nesmíš ho špinit.

Chovej ho v úctě... chovej ho v úctě...

Dvakrát se zhluboka nadechl, až se mu podařilo potlačit žhavé vlny vzrušení, ale knedlíčky tangyuan byly moc velké. Mistrovi nejspíš budou připadat moc lepivé. Raději to vyhodí a udělá nové, tentokrát tři malé kulaté knedlíčky. Mo Ran je soustředěně vzal do prstů a představil si, jak Chu Wanningovy otvírá tenké rty, aby vložil lepivý sladký tangyuan do svých vlhkých a horkých úst...

Špička jazyka byla jako plamen, který roznítil všechny Mo Ranovy vášně a touhy, jako oheň, který stravuje jeho život.

On dokonce ví, jak velké mají být sladkosti, aby se vešly Chu Wanningovi do úst a Chu Wanning se ho tady ptá – ptá se ho, jestli zná míry na jeho šaty.

Ta otázka ho polechtá na hrudi jako dotek kočičího jazýčku.

Mo Ran se bál přemýšlet dál, sklonil hlavu a řekl: „Jistěže bych se napřed zeptal mistra na jeho míry.“

Chu Wanningovi se jeho hlas zdál nějaký divný, vrhnul na něj ostrý pohled a zeptal se: „Ty jsi nastydlý?“

„Ne.“

„A proč tak chraptíš?“

„Nějaký zánět.“

Po chvílce upřeného zírání se Chu Wanningovi asi něco přihodilo, protože z ničeho nic odvrátil tvář, sevřel rty, na čele se objevila hluboká vráska, a uši mu zrudly.

Uši měl červené celou cestu do města Wuchang a teprve když se posadili v nově otevřeném hostinci Zhongqui do salóнку s výhledem ven, získaly svou obvyklou barvu.

Bylo to poprvé, kdy Mo Ran upřímně Chu Wanninga pozval na jídlo. Už to sice udělal předtím, ale to jen proto, že nebylo zbytí, nebo ze vzteku. Tentokrát bylo jeho rozpoložení úplně jiné.

Číšník přinesl konvici čaje Lushanská oblaka spolu s melounovými semínky a oříšky. Poté s velkou vážností vyňal dva jídelní lístky napsané na bambusových svitcích a předal je dvojici kultivujících z hory Sisheng. Mo Ran vzal lístek a obdařil číšníka úsměvem: „Díky.“

Chu Wanning zvedl oči a zadíval se na Mo Rana.

Nemíval ve zvyku děkovat.

„Mistr si může dát cokoli si přeje, ale doporučil bych sladkokyselou mandarínskou rybu s piniovými oříšky, slyšel jsem, že je výtečná a zároveň pěkně upravená.“

Chu Wanning přikývl: „Tak si ji dáme. Vyber zbytek.“

Mo Ran se zazubil: „Objednám tedy podle mistrovi chuti.“

„Ty víš, co mi chutná?“ zeptal se Chu Wanning tiše.

„... Ehm, ano.“

Věděl to vždycky, ale neobtěžoval se připomínat si to. Od nynějška se rozhodl na to nikdy nezapomenout.

Ještě se díval do bambusového svitku, když se na schodech ozvaly kroky a zachřestil koráلكový závěs. Potom uslyšel číšníkův hlas: „Ach, tudy pane, pánové, které hledáte jsou v té místnosti tam... ano, ano, víno si ještě neporučili.“

Jemná, světlá ruka zvedla závěs z modrého hedvábí a achátových koráلكů. Ve dveřích se objevil nezvykle pohledný muž s jemnými černými vlasy a jasnými, veselými očima, který nesl džbán vína. Mo Ran se otočil a očividně zaskočený, řekl: „Shi Meii? Co tu děláš?“

„V Síni Mengpo jsem narazil na vůdce sekty, který se doslechl, že vy dva jíte tady. Byl přesvědčený, že v hostinci, který právě otevřel, nebudou mít žádné staré víno, a proto mě poslal, abych vám donesl džbán Hrušňového květu na zapití.“

Shi Mei během řeči zamával džbánkem, který držel v ruce, ozvalo se zažbluňkání. Hliněný džbán byl pěkně kulaťoucký, opletený bambusem a ratanem. I přes to že džbán byl zapečetěný jílem, bylo cítit sladkou vůni.

Shi Mei se usmál: „Ještě že jsem to stihl včas. Kdybyste si už objednali pití, byla by to zbytečná cesta.“

„Ale co ty?“ zeptal se Chu Wanning. „Už jsi jedl?“

„Najím se, až se vrátím. Síň Mengpo bude ještě nějakou dobu otevřená, mám dost času.“

„Kam bys chodil. Jen tu zůstaň.“ Chu Wanning byl velmi zdvořilý člověk. „Posaď se a najez se s námi.“

„Ehm... A Ran by neměl kvůli mně utrácet.“

Mo Ran se usmál a řekl: „Jaké utrácení, jen přidáme židli.“

Požádal číšníka, aby přinesl další sadu misek a hůlky. Hostinec Zhongqiu byl skutečně přepychový. Hůlky v soukromých salóncích byly na koncích vykládané zlatem a stříbrem, které se ve světle svíci třpytilo.

Shi Mei se usadil a všem třem nalil víno do průsvitných nefritových číší. Vzduchem se okamžitě rozlilo bohaté aroma vína Hrušňový květ. Byla to známá vůně; ve svém minulém životě Mo Ran to víno pil, když zemřel Shi Mei a když zemřel Chu Wanning pil ho také, celou noc na střeše.

Ale teď jsou oba stále naživu, neštěstí bylo zažehnáno. Mo Ran měl najednou pocit, že na všem, co se stalo v minulosti, na posedlosti i náklonnosti, na ničem z toho už nezáleží. Jediné, na čem záleží, je to, že dva nejlepší lidé jeho života žijí a on je může pohostit dobrým jídlem a vínem za peníze, které si vydělal. To úplně stačí.

Víno, co spolu pijí, má větší cenu než všechna území, která mu v minulosti patřila.

„Hej, číšníku, dáme si mandarínskou rybu s piniovými oříšky, dušené krabí kuličky, huspeninu z vepřových nožiček, vepřové ying tau rou, polévku tří chutí, vepřové v bambusovém listu vařené v páře, to všechno jen mírně kořeněné, potom rybu dušenou v oleji z pálivých papriček, mapo tofu, hovězí dršťky s pálivou omáčkou a kuřecí kung pao, to všechno tak pálivé, jak to jen dokážete uvařit. Potom si dáme knedlíčky dim sum plněné krevetami, dušená žebírka, taro se sójovou omáčkou, kořeněné dršťky s hřebenatkami a kuřecí pařátky v sójové omáčce. A jako zákusek...“ Mo Ran se zadíval na Chu Wanninga a stočil jídelní lístek. „Přineste od každého.“

Chu Wanning se na něj ani nepodíval a řekl: „To nemůžeme sníst.“

Mo Ran si trval na svém: „Tak si to necháme zabalit.“

„Vystydne to.“

„... Můžeme si to pak ohřát v Síni Mengpo.“

Chu Wanningovi se nechtělo dál plýtvat slovy – Mo Ran se choval jako jeden z těch výstředních zbohatlíků, kteří přes noc přišli k hromadám zlata a stříbra – proto rozevřel vlastní jídelní lístek, prohlédl si jej a přikázal: „Závitky plněné fazolemi, rýžové koláčky balené v listu a tři misky tangyuanu s náplní ze sladké fazolové pasty, díky.“

Pokrmy jim brzy přinesli. Shi Mei zbožňoval pálivé jídlo, zato Chu Wanning nesnesl ani zrnko koření. Mo Ran proto jídla oddělil, polovinu stolu zabíraly lehké a osvěžující pokrmy a na druhé byla samá kořeněná a sytá jídla. Barvy jídel se doplňovaly v překvapivém souladu.

„Nakonec je tu zlatý hřeb, naše specialita, mandarínská ryba s piniovými oříšky ...“, ohlásil číšník a párek sluhů přinesl ohromný podnos s pestrobarevnou mandarínskou rybou v husté omáčce, která lákavě voněla. Zdálo se, že ryba musí vážit přinejmenším pět liber, byla do zlatova usmažená a položená na obří míse z bílo-modrého porcelánu. Ryba byla nakrájená na plátky stejnoměrně tenké jako okvětní lístky, byla svrchu politá hustou červenou sladkokyselou omáčkou a posypaná smaragdově zeleným hráškem, kousky yunnanské šunky a drobnými průsvitnými krevetkami. Jen z pohledu na to jídlo se jednomu rozžářily oči a sbíhaly sliny.

Chu Wanning měl rád sladká jídla a ta sladkokyselá zvláště. Když na stůl přinesli rybu, tvářil se netečně jako obvykle, ale nedokázal zakrýt lesk ve svých očích.

Mo Ran si toho lesku dobře všiml.

Číšník pohlédl na stůl a zjistil, že trochu volného místa zbývá před Shi Meiem, proto se chystal přestavit misky a talíře, aby získal víc prostoru pro rybu. Ale rychlejší pár rukou mu v tom zabránil. Mo Ran vstal, odsunul jídlo, do kterého se Chu Wanning nijak dychtivě nepouštěl na svou stranu stolu, několik kořeněných pochoutek postavil před Shi Meie a uvolnil místo přímo před Chu Wanningem. Mo Ran se zazubil na číšníka: „Položte tu rybu tam.“

„Dobrá!“

Číšník byl samý úsměv, celý šťastný, že mu hosté sami pomohli se servírováním, ihned vzal od sluhů mísu, položil ji na uvolněné místo a s úklonou odešel.

Přestavení nádobí na stole proběhlo tak přirozeně, že by si každý pomyslel, že Mo Ran chtěl jen pomoci číšníkovi, ale Shi Mei poznal, že v tom byl záměr. To gesto ho překvapilo, Shi Meiovi zajiskřily oči a když je sklopil, vypadal trochu rozmrzele.

Shi Mei měl pocit, že Mo Ran, který se vrátil z cest, na kterých strávil celých pět let, nejen že vypadá úplně jinak, ale že mimořádná pozornost, kterou mu kdysi věnoval, se někam vytratila.

Také má rád mandarínskou rybu s piniovými oříšky, tak proč ji Mo Ran dal tak daleko od něj? On to neví? Nebo...

Nebo se jeho city změnily.

Shi Mei znal svou cenu. Jeho vzhled i povaha byly lepší než Chu Wanningův vzhled a povaha. Po pravdě, jeho vzhledu se mohlo rovnat jen několik mužů světa kultivace.

Najednou však cítil nejistotu.

Věděl, že pro Mo Rana, navzdory svému lehkovážnému a koketnímu chování v dospívání, kdy vypadal, že ho zajímají jen krásné tvářičky, jsou ve skutečnosti nejdůležitější opravdové city za tím pozlátkem.

Když mu někdo dá měďák, oplatí mu to tisícem zlatých prutů.

Všechna trpkost, která pramenila z minulých nedorozumění mezi ním a mistrem, se rozplynula. Laskavost, kterou Chu Wanning prokázal Mo Ranovi se nedala s ničím srovnat. Z té myšlenky Shi Meie zamrazilo u srdce a pozvedl hlavu, aby si ve žlutém světle svíček prohlédl jejich obličej.

Jeden usrkává víno, má skloněnou hlavu a klidný výraz, fénixí oči se blyskotají jako voda, jeho řasy jsou tmavé jako večerní stíny. Ten druhý se na něj upřeně dívá a usmívá se, bradu si podpírá dlaní a v očích se mu odrážejí plamínky svíček. Ten odlesk je jako světlo, které se odráží od sněhu, co na začátku jara naposled napadal na otevřenou terasu, jako květy hrušní postříbřené měsíčním svitem. Řasy se mu zachvějí, jako když zrcadlovou hladinu jezera rozčeří vlnky a rozmažou obraz hvězd. Pohled je plný nevyřčených citů, o kterých neví asi ani ten, komu ty oči patří.

Shi Mei ve zmatku loktem shodil jídelní hůlky a ty s třesknutím dopadly na podlahu. Zamumlal omluvu a sehnul se pro ně.

Sklonil se a potom strnul.

Hůlky se dokutálely k Mo Ranovým botám, tam v šeru ležely, sotva viditelné a čekaly, až je někdo zvedne.

Mohl zavolat číšníka a požádat ho o jiný pár, jenže Shi Mei odjakživa nerad obtěžoval ostatní, snad to bylo tím, že když se věci tak zvrtnou i mírný a zdrženlivý člověk se nevyhne pocitu hořkosti a snaze vzdorovat. Možná, že to nebylo tolik složité – lidé občas jednají z náhlých pohnutek.

Příležitost se právě nabízela a Shi Mei chtěl v tu chvíli vědět, jak moc na něm Mo Ranovi ještě záleží... po krátkém zaváhání se rozhodl, sklonil hlavu a natáhl půvabnou štíhlou ruku k hůlkám u Mo Ranových nohou.

Hůlky ležely až příliš blízko a bylo naprosto nevyhnutelné, že se Shi Meiova ruka, když je zvedala, musela dotknout Mo Ranova lýtka.

133. kapitola - Mistr má jen ty nejčistší myšlenky

Mo Ran si právě usrkl Hrušňového květu, když ucítil, jak se mu něco otírá o nohu. Pokusil se nohu odtáhnout, ale než to stihl, dotyk ještě zesílil, jako by se na něj něco pevně tlačilo.

Byl celý popletený a nedokázal pochopit, co se děje, dokud se Shi Mei neposadil zpátky a on uviděl, že jeho krásná tvář je zardělá, rty má pevně sevřené, a čelo svažtělé, jako by nad něčím usilovně přemýšlel. Potom Mo Ranovi došlo, že...

Co to jako bylo?

Mo Ranovi zaskočilo a rozkašlal se na celé kolo.

V jeho představách byl Shi Mei čistý jako čerstvě napadaný sníh v předjaří, jako srpeček dorůstajícího měsíce, který se vyhoupl do větví stromů, že je někým, koho můžeme obdivovat z povzdálí, ale rozhodně ho nesmíme chlípně ohmatávat. I když měl Shi Meie k smrti rád, i když by pro něj oddaně zemřel, nikdy se neodvažoval o něm mít žádné necudné představy, a jistě by mu nic necudného neprovedl ani ve skutečnosti.

Ten neposkrvněný, nevinný člověk ho právě teď... osahával?

Ta myšlenka otřásla celou Mo Ranovou bytostí. Rozklepal se jako dětský bubínek. Chu Wanning si toho všiml, zamračil se a řekl: „Co je to s tebou?“

„Nic!“

A on to prováděl přímo před mistrem!... Nebo ne?!

To... to by přece Shi Mei nikdy neudělal...

Mo Ran měl v obličejí podivný výraz, něco mezi dokonalým překvapením a černou hrůzou.

Ze všech sil se snažil uklidňovat tak dlouho, až uslyšel Shi Meiův hlas: „Číšníku, promiňte, ale ty hůlky jsou špinavé, nemohl byste mi přinést nový pár?“

Číšník mu vyhověl a přinesl jiné. Mo Ran poděšeně otočil hlavu, ale uviděl jen Shi Meiovu mírnou a laskavou tvář, jeho obvyklý, klidný pohled, jako by se mu ten provinilý ruměnc předtím jen zdál. Shi Mei si všiml, že ho pozoruje, zvedl své oči, nádherné, jako broskvové květy a zadíval se na Mo Rana s lehkým, plachým úsměvem.

„Copak je?“

„Nic, nic.“

„Hůlky dopadly na špatné místo, byly přímo pod tvou nohou,“ řekl Shi Mei.

„Aha ...“ Mo Ran si ulehčeně oddechl a srdce mu přestalo divoce bít. Jen si všechno chybně vyložil. Chystal se, že si se Shi Meiem na odlehčení trochu popovídá, ale Shi Mei se už otočil, stal a začal si nabírat polévku.

Protože měl pořád špatný pocit kvůli nedávnému nedorozumění, Mo Ran řekl: „Počkej, já ti pomůžu.“

„To je v pořádku, já to zvládnou.“

Shi Mei si vykasal rukávy a nabíral si polévku tří chutí.

Mo Ran polévku postavil před Chu Wanninga, daleko od Shi Meie. Dokud seděli, vypadalo to v pořádku, ale teď, když musel vstát, aby tam dosáhl, ukázalo se, jak daleko od něj polévka je – musel natáhnout celou paži, aby pro ni dosáhl na druhou stranu stolu.

Jedna lžíce, dvě lžíce, pomalu a rozvážně.

Shi Mei zahlédl Mo Ranovu zneklidněný pohled, ale neřekl nic, jenom se usmál a pokračoval v nabírání polévky.

Mo Ran se cítil trochu rozpačitě. Počkal, až si Shi Mei nandal, a potom se zeptal Chu Wanninga, jestli chce polévku. Chu Wanning řekl že ne, proto mísu přesunul do středu stolu, ani moc blízko ani moc daleko od nikoho, zkrátka akorát.

Jeho vážený učitel a jeho nejoblíbenější člověk.

Určitě by neměl nikoho upřednostňovat.

Během jídla Shi Mei náhle pronesl: „A Rane, vyrostl jsi a nejsi už ten žáček, který mistra pořád jen rozčiloval. Když tady jsme dnes všichni, chtěl bych něco říct a také se omluvit mistrovi.“

Když Mo Ran viděl, jak vážně se Shi Mei tváří, zbystřil: „Co?“

„Vzpomínáš si, jak jsem ti poprvé přinesl plněné knedlíčky?“ zeptal se Shi Mei. „Tu mísu knedlíčků jsem neuvařil já, já tohle nikdy neuměl moc vařit, to byl...“

Mo Ran se usmál: „Jo, to. Já se bál, že jde o něco vážného. Já o tom vím už docela dlouho.“

„Aha, ty už tedy...?“ Shi Meiovy krásné oči se udiveně vykulily a pak se zahleděly na Chu Wanninga, který se právě staral o své, tedy o popíjení svého vína. „Mistr ti to pověděl?“

„Ne, než jsem odešel do podsvětí, uviděl jsem to.“ Mo Ran to chtěl rozvést, ale Chu Wanning najednou odložil číšku, odkašlal si, loupil po něm očima a zatvářil se studeně a přísně.

Mo Ran pochopil, že se stydí, a nechce, aby jiní lidé znali jako slabiny a Shi Meiovi řekl: „Prostě jsem to zjistil už před pět lety. Je to dlouhé vyprávění, raději se do toho nebudeme pouštět.“

Shi Mei přikývl: „V pořádku.“ Potom se obrátil na Chu Wanninga: „Mistře, tenkrát, když jste nechtěl odnést ty knedlíčky A Ranovi sám, a poslal jste mně, zprvu mi to nepřipadalo důležité. Ale když jsem pak viděl, jak se nedorozumění mezi vámi dvěma v průběhu času prohlubuje, cítil jsem se kvůli tomu hrozně, a hledal jsem nějakou příležitost, abych to A Ranovi vysvětlil, ale pokaždé, když jsem to zkusil, nedokázal jsem to vyslovit... Po pravdě jsem byl dost sobecký, protože kromě mladého pána je A Ran jediný blízký přítel, kterého na hoře Sisheng mám a moc jsem se bál, že bude strašně smutný, až se to dozví, takže...“

„To je v pořádku. Prikázal jsem ti, abys mu to neříkal. Neudělal jsi nic zlého.“

„Stejně z toho mám pořád špatné svědomí, protože jsem sklízel vděk za mistrovi laskavost. Mistře, odpusťte mi to.“ Shi Mei sklopil oči a pak dodal: „A Rane, omlouvám se i tobě.“

Mo Ran to Shi Meiovi nikdy nedával za vinu, i když jeho počáteční náklonnost k němu souvisela s Chu Wanningovými knedlíčky. Shi Mei na něj byl koneckonců opravdu hodný. Ani nemluvě o tom, že Shi Mei udělal jen to, co mu Chu Wanning poručil a neměl v úmyslu z toho něco těžít.

Mo Ran vyhrkl: „Ne, ne, ne, netrap se s tím, už je to všechno dávno pryč.“

Zadíval se na Shi Meie. Ve světle svíček spatřil tvář, kterou v minulém životě nikdy neviděl, protože Shi Mei zemřel příliš brzy, jeho život skončil předtím, než vůbec začal a jemu to přineslo jen celoživotní bolest.

Tehdy neměl příležitost poznat, ach, že Shi Mei by vypadal právě tak, kdyby se dožil dvaceti čtyř let. Vysoký a štíhlý, s tváří bílou a hladkou jako nejdražší nefrit, s párem očí, čirých jako studánky. Působí tak laskavě, že i když se by se rozhněval, vypadal by pořád příjemně a mile.

Sevřené srdce se mu pomalu uvolnilo a potají si oddechl. Najednou se začal cítit šťastně a v hrudi měl vřelost a klid.

Ve srovnání s devatenáctiletým Shi Meiem, tento čtyřadvacetiletý Shi Mei byl trochu jako cizinec. Už mu nebyl tak důvěrně blízký, jak si kdysi bývali. Snad ta ztráta blízkosti byla tím skutečným důvodem, proč měl tak podivný pocit, když mu hlavou prolétla myšlenka: „Shi Mei to na mně zkouší“. Představa, že mu Shi Mei schválně sahá na nohu, mu připadá směšná a

bude si muset na něco takového teprve pomalu zvykat... a pokud jde o milostné city, nechce na nic tlačit – ať se stane, co se má stát.

Pět let putoval z místa na místo, a nemohl najít žádnou stopu. Jistě, přihodili se nějaké zvláštní věci, ale on nikdy nezjistil, jestli v tom měl falešný Gouchen opravdu prsty. Osoba v pozadí toho všeho se dosud neodhalila, natož aby se nechala chytit. Mo Ran si byl jistý, že přichází neveselá a neklidná budoucnost a on se musí mít na pozoru.

Rozhodně chce, aby ti dva, co jsou tedy teď s ním zůstali živí a zdraví, i kdyby ho to mělo stát život.

Mo Ran se upokojil, ale nepochopil, že onen démon nikdy nespí, a když se nemůže zmocnit jeho, skočí po někom jiném.

Snad to bylo tím, že se přejedl. Chu Wanning byl po návratu domů velice ospalý. Původně se chystal pracovat celou noc na plánu nového stroje, který hodlal sestavit, ale byl sotva v polovině, když začal zívat. Chtěl ještě pokračovat, ale potom začal mžourat. Ani se nepřevlékl, padl do postele a tvrdě usnul.

Spal a zdály se mu samé nesmysly.

Napřed to byl ‚Žebříček velikostí mladých hrdinů kultivačního světa‘, potom to bylo urostlé pevné tělo, které viděl v Pramenech Miaoyin.

Svíčka stále hořela, Chu Wanningovo obočí se zbrázdilo, jak se pokoušel těm nemravným snům uniknout, jen aby se do nich propadal stále hlouběji.

A potom se mu zdál zase ten stejný sen.

Hora Sisheng vypadá tak, že ji málem nepoznává, i Síň věrnosti se změnila.

Dospělý Mo Weiyu ho drží za bradu. Oči má plné zloby a promlouvá k němu ohavnými slovy.

Řekne: „Dovol mi ti to udělat a já splním tvoje požadavky.“

Tento Mo Ran je o tolik jiný než Mo Ran, se kterým se setkal. Má nepřítomný výraz a jeho pohledná tvář je velmi bledá, nemá tu barvu zralého obilí, kterou u něj viděl předtím.

„Napřed si klekneš... a posloužíš mi svými ústy.“

Z propasti noční můry noční můry se sypou nesouvislé útržky vět, má pocit, že v hlavě nosí něco, co se chce prodrat ven, co chce zlámat své okovy a postavit se mu.

Po zádech mu přejede mráz a kdoví proč ho zaplaví beznaděj.

Ve snu sleduje, jak ho Mo Ran sevře a škube jeho šaty na cáry, zvuk trhané látky zní jasněji než kdy dříve. Potom všechno zčerná, jako by se topil v bažině.

Sen v tom místě skončil, stejně jako mnohokrát předtím.

Když sen skončil, dokázal klidně spát celou noc a nic už ho nevyrušilo. Ale když dnes sen skončil, objevila další vidina.

Chu Wanning se pokoušel rozkoukat, ale nový sen byl zastřený, jako by ho sledoval přes závoj mlhy. Nedokáže rozeznat okolí, vnímá jen, že všechno má šarlatovou barvu.

Nevidí jasně, ale jak sen pokračuje, postupně se probudí jeho čich a hmat, a jsou dokonce ostřejší než obvykle. Bez varování se ho zmocní neovladatelné vzrušení. Nad sebou spatří silné tělo, které se k němu tiskne a zlehka se pohupuje. Chu Wanning se poleká, bezděčně se pokusí vzepřít, ale jeho vlastní tělo mu nepatří, patří jeho snovému já.

Cítí, že on sám se chvěje, slyší mužův dech, horký dech mu naráží na ucho, rty se se několikrát dotknou ušního lalůčku, ale není to polibek, ani mu lalůček nesaje.

Otočí hlavou; leží na veliké, měkké posteli, která vrže a otřásá se pod jejich pohyby. Na lůžku je cítit pižmový, zvířecí pach. Pokusí se natáhnout ruku a přes svou otupělost sevřít přikrývku, ale nemá dost síly, aby se jen pohnul.

Muž je zlovolný, počíná si hrubě, jako by ho chtěl rozervat na kusy. Slyší, jak z jeho vlastního hrdla unikne zdušené zasténání.

Zoufale otáčí hlavou, snaží se uniknout, ale ten muž je tak silný, že by ho dokázal rozdrtit holýma rukama. Chu Wanning cítí, jak ho ovládá malátnost a celé tělo se mu začne neovladatelně třást.

Možná proto, že sen byl tak skutečný a tolik vyčerpávající, spal Chu Wanning velmi dlouho a probudil se až v poledne druhého dne. Zůstal ležet v posteli a zíral do prázdna. Když otočil hlavu, měl dojem, že znovu cítí sladký a pižmový zvířecí pach ze snu.

Zamrkal, ale byl zpátky ve vlastní posteli z černého santálového dřeva v pavilónu rudých lotosů a všechno bylo v úplném pořádku, nikde nic neobvyklého.

Až na...

Chu Wanning strnul a pohled mu sklouzl dolů.

Starší Yuheng po létech, která strávil praktikováním kultivačních metod, askezí, cvičením sebeovládání a umrtvováním tělesných potřeb, ke své hanbě zjistil že má... že má... ranní erekci.

To snad všechny ty roky asketických cvičení sežral pes?

A ty sny, co měl včera v noci – co to sakra bylo? Proč se mu zdálo o takových blbostech! Jak... jak se to jenom mohlo stát?

Určitě to nebylo jen kvůli tomu, že jednou viděl v Pramenech Miaoyin Mo Ranovo tělo a že četl tu hnusnou knížечku, kterou patří leda hodit na hnůj?

Chu Wanningův obličej zbrunátněl. Přejížděl si dlaněmi po tváři, ale když znovu vzhlédl, byla pořád rudá.

Co je to s ním?

Chu Wanning sevřel rty, a právě když se rozhodl, že se vykoupe v lotosovém jezírku, aby se trochu zchladil, a ještě se ani nohama nedotkl podlahy, ucítil zaškubání bariéry okolo Pavilónu rudých lotosů.

Má návštěvu.

Chu Wanning okamžitě zbledl, a přetáhl si před dolní polovinu těla příkrývku. Ten člověk se blíží až moc rychle, pravděpodobně užívá techniku vznášivé chůze. Uslyšel zaklepaní na dveře.

„Mistře, jste už vzhůru?“

Hlas zněl stejně jako ten z jeho snu, až na to že ve snu byl hlubší a hrdelnější, plný bezbřehého chtíče.

Ale hlas za dveřmi teď zněl klidně a zdvořile, i když v něm byly slyšet obavy, nejspíš kvůli tomu, proč Chu Wanning spí tak dlouho.

Zvuk toho hlasu zbořil hradbu mezi snem a skutečností. Chu Wanning se opřel o lůžko a přitáhl si příkrývku k sobě. Ten hlas venku připomíná propletená těla, naléhavé pohyby a přílivy vášně. Sotva se teď může uklidnit.

Chtěl si lehnout a předstírat spánek, když zvenčí znovu zaslechl Mo Ranův hlas: „Mistře, jste tam? Jdu dovnitř, jestli vám to nevádí.“

Jdu dovnitř...

Je to je pár obyčejných slov, něco, co se běžně říká, jenomže Chu Wanningovi to připomene, jak na něj ten muž ve snu nalehl, jak jeho rty se otvíraly a zavíraly, jak ho to mužné pevné tělo hrálo tolik, až si byl jistý, že shoří.

Ten muž mezi hlasitými nádechy řekl: „Uvolni se, jdu dovnitř.“

Chu Wanningovi se zapálily tváře, bez hnutí seděl na posteli, šaty měl zmačkané, a nitro mu stravoval žár. V očích měl tvrdost a vzdor, ale ty byly jako štěrk na mělčině. Jeho ostré

hrany mohly během studené zimy lidi odradit, ale když na jaře roztál sníh a příliv stoupal a zaléval ostré kamínky zurčící stříbřitou vodou, už nevypadal tak nebezpečně.

Zřídka kdy byl tak ochromený a bezmocný, a ještě nikdy předtím necítil tak silnou touhu.

Chu Wanning seděl jako zkamenělý a pohnul sebou, až když Mo Ran rozrazil dveře a vešel. Poté už bylo pozdě předstírat spánek.

Mo Ran prošel dveřmi a naskytl se mu pohled na Chu Wanninga, který seděl na lůžku, tušově černé vlasy měl rozpuštěné. Jeho tvář připomínala sluncem ozářenou hladinu zamrzlého jezera. Jeho oči a čelo působily ještě přísněji než obvykle, a když zvedl zrak, pohled, který na něj dopadl byl jako chladné světlo odražené vytasenou čepelí meče.

Ale koutky očí měl zrudlé a studené světlo v nich mělo svůdný nádech, hněv v nich byl spojený s lítostí, jako by právě trpěl v něčích rukách, jako by mu někdo provedl něco nevyslovitelného, v jeho očích bylo ponížení a měly vlhký, skelný lesk.

Mo Ran zatajil dech a beze slova hleděl na Chu Wanninga, toho muže, který byl jako křehké poupě, které vyrostlo na trnitém keři. Ucítil, že mu na hrud' dopadl těžký kámen, který zvedl vysoké vlny...

134. kapitola – Mistr to určitě sní

Mo Ran dlouho mlčel, jenom naprázdno polknul a v hrdle mu poskočil ohryzek.

Bylo mu jako by se topil v povodňovém přívalu a zoufale se chytal plovoucích klád, když si v duchu říkal: *Chovej ho v úctě, miluj ho.*

Měj k němu úctu, to znamená chovej ho v úctě a miluj ho, miluj ho, to znamená miluj ho s úctou. Nesmí ho pošpinit, ublížit mu, ani mít žádné hloupé pocity a docela určitě mu nesmí provádět nic z těch příšerných věcí, které v minulém životě dělal, aby mistra ponížil.

V hrudi mu vzlínala horká láva. Mo Ran si tu větu musel v duchu zopakovat, čtyřikrát, pětkrát, než měl dost odvahy, aby s předstíraným klidem vkročil do pokoje a s úsměvem Chu Wanninga pozdravil.

„Mistře, když jste tady... proč jste nic neřekl?“

„Právě jsem se vzbudil,“ řekl Chu Wanning chrčivě.

To chrčení nebylo předstírané – měl sucho v ústech a doutnala v něm touha, tolik, že jediná jiskřička mohla způsobit nezastavitelný požár.

Mo Ran nesl velikou a na pohled těžkou pětipatrovou bambusovou krabici na jídlo. Nejprve ji zamýšlel položit na stůl, ale stačil mu jediný pohled, aby pochopil, že stůl je zavalený knihami, papíry, vrtáky, dlátky, čepy, hřebíky a různými plánky. Neměl jinou možnost než krabici položit na Chu Wanningovu postel.

Chu Wanning vypadal ještě podrážděněji, než obvykle po ránu býval. Byl zjevně rozzlobený a na Mo Rana se utrl: „Co to děláš?“

„Mistr se probudil dost pozdě. V Síni Mengpo už moc jídla nezbylo, a protože nemám nic na práci, udělal jsem snídani, abych se o ni mohl s mistrem podělit.“

Otevřel krabici a začal vyjímat její obsah. Nejvyšší patro ukrývalo talíř smažených hub, v dalším bylo restované čínské zelí, potom hedvábné závitky, lotosový kořen s medovou krustou a úplně vespod dvě misky rýže, každé zrnko kulaté a průsvitné, spolu s miskou bambusových výhonků a polévkou se šunkou.

Dvě misky rýže...

Chu Wanningovi došla řeč – to si o něm Mo Ran *opravdu* myslí, že je takový žrout?

„Na stole je trochu nepořádek... chtěl by mistr jíst v posteli, nebo mám stůl uklidit a prostřít tam?“

Chu Wanning v posteli jedl nerad, ale příkrývka byla tím jediným, co dokázalo ukrýt jeho vzrušení před zvědavýma očima. Chvilí váhal mezi dobrými způsoby a zachováním své důstojnosti a pak se rozhodl pro druhou možnost.

„Na stole je moc věcí, úklid by trval dlouho. Nech to tady.“

Mo Ran s úsměvem kývl: „Dobře.“

Musel připustit, že Mo Ran umí opravdu dobře vařit. Docela dobře vařil už před pěti lety, už tehdy byl lepší než většina kuchařů. Nejen to – Mo Ran nějak zjistil, co mu chutná – věděl, že nerad snídá rýžovou kaši. Na jídlo z hub vybral kukmák, hedvábné závitky raději než fazolovou pastou naplnil sladkými bramborami, použil jen nejkřehčí, horní části bambusových výhonků, ukrojil pěkně prorostlý kousek šunky, růžová a bílá se na ní hezky střídají jako na večerních oblacích...

Mo Ran se ho nikdy nezeptal, co by chtěl jíst, a přesto všechno správně přichystal, jako by spolu žili už mnoho let.

Chu Wanning měl z jídla radost – sice zachovával svou obvyklou odměřenost, ale jeho hůlky se ani na chvíli nezastavily. Když vysrkl poslední doušek polévky a vzhlédnul, uviděl

Mo Rana sedět na kraji lůžka s jednou nohou opřenou o trnož židle, bradou opřenou o dlaň, jak ho s úsměvem pozoruje.

„Co je?“ Chu Wanning vzal kapesník a otřel si ústa. „Mám snad něco na tváři...“

„Ne,“ odvětil Mo Ran. „Jsem jen rád, že mistrovi chutná.“

Chu Wanning se cítil trochu rozpačitě a mírným tónem podotkl: „Bylo to dobré, ale bylo tam moc té rýže. Příště stačí jen jedna miska.“

Zdálo se, že Mo Ran chce něco dodat, ale nakonec se rozhodl mlčet, místo toho mu věnoval úsměv, ve kterém odhalil řadu pravidelných bílých zubů.

„Budu si to pamatovat.“

Je to takový hlupák, tolik se stará o ty příšerně důležité věci nesmírného významu, ale když přijde na ty obyčejné, každodenní starosti, je úplně ztracený. Vůbec si nevšiml, že na dně krabice byly dva páry jídelních hůlek.

Sám spořádá jídlo pro dva a pak mu vyčte, že se přecpal, protože toho bylo moc.

Čím víc o tom Mo Ran přemýšlel, tím zábavnější mu to připadalo, až si musel položit ruku na čelo a zavřít oči. Řasy se mu chvěly potlačovaným smíchem.

„Co je tu tak veselého?“

„Nic, nic.“ Mo Ran ho nechtěl přivést do rozpaků – jeho mistr považoval zachování tváře za tu nejdůležitější věc na světě. Proto raději změnil téma. „Mistře, vzpomněl jsem si, že jsem vám včera zapomněl něco vyřídit.“

„A co to je?“

„Když jsem jel zpátky, doslechl jsem se, že starší mistr Huaizui odešel den předtím, než jste se vrátil z ústraní.“

„Hm, správně.“

„Takže vy jste se s ním po probuzení neviděl?“

„Ne.“

Mo Ran zavzdychal a řekl: „Takže není vůbec pravda, že by mistr byl nezdvořilý. Slyšel jsem, jak lidé venku říkají, že mistr nemá žádné způsoby, že starší mistr Huaizui strávil pět let tím, že snažil mistra přivést zpět k životu a on mu za tu snahu ani nepoděkoval. Ale starší mistr odešel dříve a bylo by nerozumné čekat, že mistr hned až se probudí, poběží do chrámu Wubei, aby si tam klekl a ronil slzy vděčnosti. Tihle žvaniví lidé jsou vážně otravní, takže když jsme si to teď vyjasnili, poprosím strýčka, aby to oznámil na ranním shromáždění...“

„To není třeba,“ přerušil ho Chu Wanning.

„Proč ne?“

„... Starší mistr a já už si dávno nemáme co vykládat. Nepoděkoval bych mu, ani kdyby tady při mém probuzení byl,“ řekl Chu Wanning.

Mo Raa to ohromilo: „Ale proč? Já vím, že mistr chrám opustil ze své vůle a že odmítl staršího mistra Huaizuie uznávat jako svého učitele, ale on přesto přišel mistra v nouzi zachránit a...“

Chu Wanning mu skočil do řeči: „To, co se stalo mezi ním a mnou se těžko vysvětluje, a já o vysvětlování ani nestojím. Když o mně lidé chtějí říkat, že jsem chladný, nevděčný člověk, který nemá žádný cit, tak je nech. Vždyť je to pravda.“

„Jaká pravda?“ zaprskal Mo Ran. „Vy přece... vy přece takový nejste!“

Chu Wanning trnul hlavou a jeho tvář zamrzla, i když se v něm vařila krev, jako když draku sáhne na obráceně narostlou šupinu.

„Mo Rane,“ vyhrkl, „co ty o mně víš?“

„Já...“

Zadíval se do Chu Wanningových jasných očí a do mrazivého chladu za nimi; byl to člověk, který nikdy nedával najevo slabost a vždy si udržoval odstup.

Na okamžik měl chuť nebrat ohled na možné následky a říci: vím, vím o tobě spoustu věcí. Chápu to, a i když neznám celou tvou minulost, chci ti naslouchat, nést to břemeno spolu s tebou. Neukrývej to v sobě, zamčené a zazděné. Nejsi z toho už unavený? Není to pro tebe těžké?

Má ale právo něco takového říkat?

Je jeho žákem. Nebude zbrklý. Nebude neuctivý.

Mo Ran nakonec neřekl nic.

Čas plynul v tichu a Chu Wanning, napjatý jako tětíva luku, se pomalu uvolnil. Unaveně povzdechl a prohodil: „Lidé nejsou světci a proti osudu se dá dělat jen málo. Některé věci nezměníš, ani kdybys chtěl. No nic, už mi mistra Huaizuie nepředhazuj. Můžeš jít, chci se převléknout.“

„... Ano.“ Mo Ran sklonil hlavu a tiše poskládal krabici na jídlo. Ale když došel ke dveřím, řekl: „Nezlobíte se na mně mistře, že ne?“

Chu Wanning se na něj ostře zadíval: „Proč bych se na tebe měl zlobit?“

Mo Ran se rozzářil: „Výborně, výborně. Tak to můžu zítra zase přijít?“

„Jen si posluž.“

Zarazil se, jako by si na něco vzpomněl a dodal: „Příště neříkej takové věci, jako jdu dovnitř.“

Mo Ran zamrkal. „Proč?“

„Stejně si sem chodíš, jak se ti zlíbí! Co má za smysl něco takového říkat?!“ Chu Wanning se znovu rozčílil, ale zda to bylo kvůli Mo Ranově prostomyslnosti, nebo protože mu už zase zrudl obličej, bylo možné jen těžko hádat.

Chu Wanning nevstal z lůžka, dokud Mo Ran opravdu neodešel. Byl celý popletený. Nezdržoval se hledáním bot a bosý došel ke knihovně, vytáhl bambusový svitek, rozvinul ho a s nerozluštitelným výrazem dlouho hleděl na napsané znaky.

Huaizui nechal před svým odchodem svitek ležet na jeho polštáři. Svitek byl opatřen kouzlem, které mělo zabránit tomu, aby ho otevřel někdo jiný než Chu Wanning. Písmo bylo úpravné a rovné a on četl: „Důvěrné. Určeno pouze učenému mistru Chu.“

Jeho vlastní učitel ho tituluje učený mistr Chu.

To je směšné.

Dopis nebyl ani dlouhý, ani příliš krátký. Zmiňoval se o věcech, na které má Chu Wanning po svém probuzení dbát a téměř na konci listu ho žádal o jedinou věc.

Starší mistr Huaizui ho žádal, aby se s ním, až si odpočine, setkal na hoře Longxue poblíž chrámu Wubei. Upřímně mu sděloval, že je starý a na světě si už dlouho nepobude a že cítí velkou vinu, kvůli jistým událostem, které se v minulosti přihodily.

Tento starý mnich doufá, že si před svým odchodem z tohoto světa s Vámi ještě pohovoří. Stále nosíte tu starou ránu a dozvěděl jsem se, že kvůli následkům zranění musíte každých sedm let trávit deset dní v ústraní. To způsobilo tomuto starému mnichu výčitky svědomí. Pokud byste byl ochotný přicestovat na horu Longxue, Vaše zranění by tam mohlo být vyléčeno. Nicméně hojivé kouzlo je poněkud riskantní, proto je třeba, abyste sebou přivedl žáka obdařeného duchovními esencemi živlů dřeva a ohně, aby mohlo dojít k energetické stabilizaci.

Stará rána... hora Longxue...

Chu Wanningovo čelo se zachmuřilo. Ruku zařal tak pevně, že se mu nehty zaryly do dlaně.

Vyléčeno? Jak? Jak se dá vyléčit něco, co bylo zničeno, něco, co je dávno ztracené, za sto šedesát čtyři dní na hoře Longxue? Jak vysoké mínění o sobě Huaizui má, když si myslí, že dokáže odstranit tak hlubokou jizvu?!

Doširoka rozevřel oči a v dlani mu zapraskalo zlaté světlo. Dopis napsaný na pevné bambusu xiangfei se v jeho rukách změnil v hromádku prachu. Dokud bude živ, nevkročí do chrámu Wubei. Už nikdy nebude Hauizue nazývat svým mistrem.

Čas plynul jako voda a už to byl čtvrtý den, od doby, kdy se Chu Wanning vrátil z ústraní. Xue Zhengyong ho nechal zavolat do Síň věrnosti předal mu dopis s žádostí o pomoc. Otevřel dopis a přečetl několik krátkých vět, které v něm stály.

Chu Wanning zvedl zrak a řekl: „Mám dojem, že jste mi dal špatný list.

„Ha?“ Xue Zhengyong vzal psaní, znovu jej přečetl a poté odpověděl: „Ne, je to tento dopis.“

Chu Wanning přivřel oči: „Píše se tam, že žádají o pomoc se zemědělskými pracemi ve vesnici Yuliang.“

„Vy to neumíte?“ Xue Zhengyong vyvalil oči. „Počkat, vy to opravdu neumíte?“

Chu Wanninga ty otázky zahnalý do kouta. Zasyčel: „Nemáte tam něco normálního, jako třeba vyhnání démonů?“

„Víte,“ začal Xue Zhengyong, „v poslední době tady bylo docela klidno. Právě teď tu démoni nikde neřádí. Bude to dobré. Pojede s vámi Ran Er. Když budete chtít, můžete sedět stranou a on odvede všechnu dřinu. Sklizeň rýže a mlácení prosa nebude pro takové silného, zdravého mladíka nic těžkého.

Chu Wanningovo tmavé obočí se nakrčilo: „Kdy začala hora Sisheng poskytovat takové podřadné služby?“

„... Odjakživa? Například když kočka staré paní Wang z města Wuchang uvízla na stromě a Shi Mei tam pro ni lezl. Většinou tu byly složitější záležitosti k řešení, a proto jsem vás podobnými věcmi nikdy neobtěžoval.“

Xue Zhengyong pokračoval: „Navíc jste se teprve nedávno probral, ne? Vlastně jsem tam chtěl poslat někoho jiného, ale myslel jsem si, že vás to posedávání nudí.“

„Ale já... nehodlám sklízet rýži.“ Chu Wanning se úzkostlivě vyhýbal tomu, aby z úst vypustil: já neumím sklízet rýži.

Xue Zhengyong však trval na svém: „Jak už jsem řekl, Ran Er vám bude k ruce, vezměte to jako výlet na zotavenou a chodte na procházky.“

„Nemohu se zotavovat a chodit na procházky, aniž by mi to bylo přiděleno jako pracovní úkol?“

„To sice ano,“ řekl Xue Zhengyong a poškrábal se na hlavě. „Vesnice Yuliang ale leží poblíž Motýlího města s tou Nebeskou puklinou, kterou naposledy látal Mo Ran. On není jako vy. Až tam budete, můžete to zkontrolovat a podívat se, jestli nějaké části nepotřebují opravu.“

Teprve potom Chu Wanning uznal, že je potřeba, aby se tam vydal. Vzal dopis a bez dalších řečí Síň věrnosti opustil.

135. kapitola - Mistr to tajně odkouká

Yuliang byla malá vesnička a většina usedlíků už byli kmeti. Mladých lidí tu žilo málo, a proto každý rok, když měli rolníci nejméně napilno, žádali o pomoc kultivující z hory Sisheng.

Takové prosby neměly s kultivací vůbec nic společného a jiné sekty je přehlížely. Xue Zhengyong se svým starším bratrem však horu Sisheng vybudovali od základů a když byli mladí, zažili hodně protivenství – říkalo se, že když vyrůstali, museli spoléhat na almužny, aby si naplnili břicha. Proto nikdy neodmítali prosby rolníků, kteří měli pole v pachtu, brali je velmi vážně a čas od času k nim posílali své žáky.

Vesnice nebyla od hory Sisheng nijak daleko, ale ani blízko. Nedalo se tam pohodlně dojít, ale zdálo se zbytečné na takovou cestu zapřahat vůz.

Xue Meng jim nechal osedlat dva dobré koně. Nastával konec podzimu. Listy se pestře zbarvily a když Chu Wanning sestoupil po schodišti k hlavní bráně, uvítal ho pohled na Mo Rana, který stál pod vysokým javorem. Jeho červené olistění zkrášlené jinovatkou ve větru šustilo jako vzácný brokát, znělo jako šplouchání vody, ze které vyskakují červení kapři.

Mo Ran svíral otěže černého koně, zatímco bílý kůň se otíral pysky o jeho tvář. Škádli koně vojtěškou, když zaslechl blížící se kroky. Ohlédnul se přes rameno. Sněsela se sprška červených listů, ze které vykounul Mo Ran.

„Mistře.“

Chu Wanningovy kroky zpomalily. Zbývalo ještě sejít několik schodů. Kroky se zastavily.

Sluneční světlo skrz pestré listí dopadalo na kamenné stupně porostlé lišejníkem. Zadíval se na muže, který stál nedaleko; možná to bylo kvůli tomu, že ho poslali dělat rolnickou práci, ale Mo Ran si dnes neoblékl stejnokroj žáků z hory Sisheng, ani bílé šaty, které nosil, když se vrátil nazpět.

Namísto toho měl na sobě černý oděv, s předloktími chráněnými nátepníky. Jednoduché oblečení zdůrazňovalo jeho štíhlý pas, dlouhé nohy a široká ramena. Měl pěknou postavu s pevnou hrudí, kterou odkrývaly zpředu rozhalené šaty. Pod medově zbarvenou pokožkou se rýsovaly svaly, které se stahovaly s každým dechem.

Pokud bylo možné Xue Menga s jeho stříbrnou zbrojí přirovnat k pyšnému pávu, který dává na odiv své pestrobarevné peří, pak byl Mo Ran smyslný, ale nevinně smyslný. Jeho svůdnost byla neúmyslná, říkala já jsem slušný, čestný člověk, nikdy v životě jsem nikoho nesváděl ani nepopichoval a to jediné, na čem mi záleží, je poctivá tvrdá práce.

Chu Wanning si ho několikrát prohlédl od hlavy až k patě a nakonec řekl: „Mo Rane.“

„Hm? Co je, mistře?“ odpověděl mladý muž s úsměvem.

Chu Wanning měl kamenný obličej. „Není ti zima, když máš šaty u krku tak rozhalené?“

Když odeznělo počáteční překvapení, Mo Ran dospěl k závěru, že mistr má o něj starost, a to ho rozradostnilo. Odložil vojtěšku zpátky do koše s pící pro koně, otřel si dlaně a vyběhl po čedičových schodech a ve vši svojí pohlednosti stanul před Chu Wanningem. Než se Chu Wanning stačil vzpamatovat, vzal ho za zápěstí.

„Vůbec mi není zima, vlastně je mi vedro z toho, jak jsem od rána ještě nezastavil.“ Bezelstně se zazubil a přitiskl Chu Wanningovu dlaň na svou hrud'. „Cítíte to mistře?“

Byla úplně horká.

Mladíkova hrud' byla na dotek rozpálená, cítil silné údery srdce a viděl pár jasných očí. Chu Wanningovi přešel mráz po zádech. Rychle odtáhl ruku a odvrátil obličej.

„To je nevhodné.“

„Ach... já jsem zpocený?“ Mo Ran nechápal. Myslel si, že Chu Wanninga muži nepřitahují a jejich vztah v minulém životě byl něčím, co si vynutil. Hlavně si myslel, že Chu Wanning nemůže mít žádný zájem o něj, a z toho plyne jediné to, že mistr musí být znechucený tím, jak je upocený.

Vzpomněl si na Chu Wanningovu čistotnost a nechuť k dotykům jiných lidí. Mo Ran se cítil zahanbeně, drbal si hlavu a řekl: „To bylo ode mě nezdvorné.“

Kdyby se podíval blíž, viděl by, že Chu Wanningův elegantní krk i tváře zrudly a za odmítavě sklopenými řasami probleskuje touha.

On však ten prchavý okamžik přístupnosti promeškal a Chu Wanning mu nehodlal poskytnout další. Jeho sněhobílé boty sestoupily po ohlazených stupních a zamířily přímo k černému koni. Jediným graciézním pohybem, plynulým jako proud vody, vyskočil do sedla.

Slunce ozařovalo oblohu, hory i pláně byly pokryté červenými podzimními listy, kam až oko dohlédlo. Muž v bílém, který seděl na hřbetě mohutného černého koně se přes rameni ohlédl na svého žáka stojícího na zemi, jeho tvář, hladká a světlá, působila ušlechtilé, jako by byla vyřezaná z chladného nefritu. Byl to stále ten přísný a pohledný starší Yuheng.

„Já jedu. Pospěš si.“

S tím zatnul své dlouhé nohy koni do slabin a pobídl ho do cvalu.

Mo Ran vyjeveně zůstal stát jako přilepený, pak vzal bambusový koš plný vojtěšky, kterým ještě nedávno koně krmil a přivázal ho k sedlu bílého koně. Pak vyskočil do sedla, a nevěděl, jestli se má smát nebo plakat.

„Ale mistře, ten černý kůň je můj, nemůžete... Mistře! Počkejte na mně!“

Když ujížděli tryskem na rychlých koních, dorazili do vesnice Yuliang zhruba za hodinu.

Okolo vesnice se rozkládaly lány rýžových polí. Vítr rozvlnil zezlátlou rýži jako vodní hladinu. Na polích bylo asi třicet rolníků. Protože jich na to bylo málo, pracovali na polích všichni, mladí i staří, s ohnutými zády a vyhrnutými nohavicemi máchali srpy a po tvářích jim z té námahy stékaly velké krůpěje potu.

Mo Ran ihned vyhledal starostu vesnice, aby mu předal dopis, potom si nazul konopné střevíce a vydal se na pole. Měl hodně sil, a navíc byl kultivující. Žnutí rýže pro něj nebyla práce, která by stála za řeč, za půl dne sklídl celé dva lány rýže.

Po straně rýžovišť se vršily zlaté klasy, slunce na ně svítilo a vánkem se nesla sladká vůně rýžových zrn. Svištění srpů rolníků se rozléhalo po rovině. Na hrázi mezi políčky sbírala nějaká dívka klásky a při tom zpívala.

„Za hory zapadá sluníčko červené, červeně kvetou pivoňky voňavé. Červený vějíř zpívá mojí písničku, můj milý nosí za pasem modrou kytičku. Za pás jsem milého popadla: zastav se u mě dnes, na malou chvíličku. Dnes ne, dnes nepřijdu, zítra musím dříví štípat, potom snad potěším sestřičku.“

Rolnická dívka bezstarostně zpívala melodickým hlasem a slova se zlehka snášela do srdcí těch, kdo písni naslouchali.

„Za pás jsem milého popadla: zastav se u mě dnes, na malou chvíličku. Dnes ne, dnes nepřijdu, zítra musím dříví štípat, potom snad potěším sestřičku.““

Chu Wanning na pole pracovat nešel. Místo toho se usadil pod stromem a popíjel horkou vodu. Poslouchal píseň a jeho oči sledovaly vzdálenou postavu v černém. Myšlenky se mu toulaly sem a tam, takže většina vody neskončila v jeho břicho, ale vybryndaná na jeho hrudi, kde ho páčila.

„Obscenní píseň,“ odušil chladně, když dopil vodu a vrátil konvici starostovi.

Starosta se na něj váhavě zadíval.

„Co je?“ zeptal se Chu Wanning podrážděně.

„Nesmrtelný pán... nebude pracovat na poli?“ Staříčkový starosta byl až příliš přímočarý. Odpověděl třaslavým hlasem, bílá brada poskakovala a bílé obočí se svažovalo. „Nesmrtelný pán... je tu, aby dohlížel?“

Chu Wanning byl zahanbený jako ještě nikdy v životě.

Pracovat na poli...

Netvrdil mu Xue Zhengyong, že si má sednout stranou a nechat Mo Rana, aby všechnu práci zastal? To vážně musí také pracovat?

... Jenže on neví jak!!

Vesnický starosta se na něj díval, jako by měl ještě něco na jazyku. Jejich hovor poslouchaly i malé děti a staré babky a teď všichni zírali na muže v nádherném oděvu.

Děti nevydržely mlčet a jeden drobeček s culičky rýpavě prohodil: „Babi, babi, ten velký bratříček od pánů Cesty je úplně bílý, může snad takhle na pole?“

„Má takové široké rukávy...“ zašvitořilo další dítě.

„I boty má úplně bílé...“

Chu Wanning byl jako na trní. Chvilí tam ještě stál, ale tu pohanu ze všech stran nedokázal dlouho snášet. Popadl srp a vydal se na rýžoviště, ani boty si nezul. Na nohy se mu okamžitě nalepilo mazlavé bahno a studená voda mu sahala až po kotníky. Chu Wanning udělal dva vratké kroky, nohy mu klouzaly. Potom se pokusil několikrát rozmáchnout srpem, ale přinejlepším to bylo šmátrání kolem. Sekat srpem zkrátka neuměl.

„...Hihi, tenhle bratr od pánů Cesty je vážně nemešlo.“ Jeho snahu sledoval po morušovníkem houf dětí. Posměváčci se mu sborem chichotali.

Tvář mu potměněla a ztratil sebemenší chuť zůstat mezi těmi lidmi jen o jediný okamžik déle. Chu Wanning sebral všechno své sebeovládání, aby zachoval důstojnou tvář a své kroky vyrovnané a plynulé, když se brodil blátem směrem k postavě, která žala rýži.

Chystal se pokradmu pochytit, jak to Mo Ran dělá.

Podle přísloví se člověk vždy může učit od ostatních; on se chystal učit tajně.

Pokud šlo o polní práce, byl Mo Ran očividně mnohem zdatnější než Chu Wanning. Ohnutý pod pálicím sluncem, každým máchnutím srpu posekal pěknou hromádku rýžových klasů, které poslušně padly do jeho náruče. Držel klasy jednou paží, dokud jich nebylo tolik, že je musel nacpat do bambusového koše za sebou.

Byl tak zabraný do práce, že si ani nevšiml Chu Wanningova příchodu. Se sklopenýma očima stále pilně pracoval, jeho rovný nos vrhal stín a po tvářích se mu koulely korálky potu. Jeho tělo vydávalo téměř zvířecí pach, horký a divoký, tlumený, přesto probouzející náruživost. Pod žhavým sluncem byla jeho kůže rozžhavená jako kusy bronzu a železa, které právě vytáhli kalicí lázně, ještě praskají ohnivými jiskrami a syčí z nich pára, a ještě stále z vydávají oslepující, přesto úchvatnou záři.

Chu Wanning stanul opodál, ani příliš blízko, ani daleko, chvíli se z toho pohledu těšil, dokud mu nedošlo, co to provádí. Zamračil se, potřásl hlavou, něco si zamumlal, a s protaženou tváří pokračoval v chůzi.

Však on to tajně odkouká!

Prohlížel si, jak Mo Ran drží srp a pod jakým úhlem se rozmachuje, aby zjistil, proč je rýže v jeho vlastních rukách pevná jako ocel, zatím co v těch Mo Ranových je poddajná a padá do jeho náruče jako svolná dívka.

Chu Wanning pozoroval tak soustředěně, že si nevšiml žáby pod svýma nohama, dokud s mlasknutím nevyšskočila a neodskákala k hrázi.

Překvapený Chu Wanning rychle couvnul, ale rýžoviště bylo zrádně kluzké a on nebyl ve střehu. Tak se stalo, že starší Yuheng, kvůli jediné zatracené žábě uklouzl a padal obličejem přímo do páchnoucího bahna.

„Čvacht!“

Když se jeho obličej nezadržitelně blížil k nevábnému blátu, neměl Chu Wanning čas nic vymýšlet, jen bezděčně natáhl ruku, aby se zachytil muže před sebou, dosud plně zabraného do práce.

Zazněl předstíraně upejpavý hlas vesnického děvčete: „Za pás jsem milého popadla: zastav se u mě dnes, na malou chvíli. Dnes ne, dnes nepřijdu, zítra musím dříví štípat, potom snad potěším sestřičku.“

Náhoda tomu chtěla, že Chu Wanning udělal několik potácivých kroků dopředu, chytil se za Mo Ranův pás a padl na mužnou širokou a horkou hrud', aby ho vzápětí objal pár silných, pevných paží.

136. kapitola - Místře, uvolněte se

Mo Ran si hleděl sklízení rýže, když najednou ucítil, jak ho za pás tahá cizí ruka, což ho dost vyvedlo z míry.

Obrátil se a uviděl, že to je Chu Wanning, který klouže a padá, což ho vyvedlo z míry ještě víc.

Mo Ran honem odhodil srp, aby ho podepřel, ale byl to tak nešťastný pád, že Chu Wanning, už byl v té chvíli napůl na zemi a podepření by mu nepomohlo. Neměl jinou možnost než ho obemknout oběma pažemi. Muž ve vlajících bílých šatech, který slabě voněl

po květech jabloně haitang, tvrdě dopadl na jeho hrud'. Mo Ran bez přemýšlení kolem něj sevřel své paže jako v objetí. Rýžové klasy, kterých měl plnou náruč, se rozsypany po zemi.

„Mistře, co to tu děláte?“ zeptal se, ještě stále vyplašený. „Polekal jste mě.“

„Rýžoviště je pro chůzi hodně kluzké, musíte dávat pozor.“

Muž v jeho náruči nic neřekl a ani se na něj nepodíval, styděl se tolik, že se nezmohl ani na slovo. Zato vesnická dívka nemilosrdně vyzpěvovala: „Za pás jsem milého popadla: zastav se u mě dnes, na malou chvíličku.“

Do Chu Wanninga jako by uhodil hrom. Hned pustil Mo Ranův pás, a rychle se postavil na nohy. Zhluboka se nadechl a pak Mo Rana odstrčil. Ačkoli jeho tvář mohla vypadat klidně, oči se mu nebezpečně zatřpytily, jako když se sluneční paprsky odrazí od rozbouřených vln. Byl zjevně rozčilený, ale předstíral klid.

Mo Ran náhle zpozoroval, že má úplně rudé uši.

Byla to krásná barva, lalůčky zčervenaly jako zralé broskve vysoko ve větvích. Najednou mu přišlo na mysl, jak ty lalůčky chutnaly, když je v minulém životě sál, jak se Chu Wanning pokaždé, když to udělal, začal celý chvět, a přes všechny vzdor jeho pevné tělo s kostmi jako z oceli v jeho náruči zvláčnělo.

Mo Ran polknul, pohled mu proti jeho vůli ztemněl...

Jenže Chu Wanning byl rozzlobený – i když si nebyl tak úplně jistý na koho se zlobí – a skrz zatnuté zuby zasyčel: „Co zas čumíš! Co je tu k vidění?“

To Mo Rana vrátilo zpátky do přítomnosti, rozbouřená krev ochladla.

Ty zvíře!

Jaké nepopsatelné věci to mistrovi v minulosti dělal, jen aby ukojil vlastní chtíč? Mistr je tak hrdý, jak by se mohl smířit s tím, že se ho někdo takhle zmocní? A nejen to, takový chladný člověk jako on nemůže mít žádné touhy, cítit žádnou lásku, jak se jen mohl odvážit myslet na takové nestoudnosti?!

Mo Ran házel hlavou sem a tam jako chřestítkem.

Chu Wanning na něj vyjel: „Co vrtíš hlavou! Máš z toho snad zábavu?“

Mo Ran okamžitě přestal hýbat hlavou, vrhnul však na Chu Wanninga kradmý pohled.

Chu Wanning se zjevně stydí, ale stud se rozhodl ukrýt za maskou předstíraného vzteku. Když ho teď vidí z blízka, může mu to číst přímo z očí.

Stydí se, protože uklouzl před svým žákem kvůli kvákavé žábě.

To je ale roztomilé.

Mo Ran si musel odkašlat.

Ale to odkašlání popudilo Chu Wanninga ještě víc. Čelo se mu vztekle nakrčilo: „Čemu se směješ?! Já sice neumím sedlačit, obdělávat půdu, ale co je na tom k smíchu!!“

„Nic, vůbec nic na tom k smíchu není,“ přitakal Mo Ran, potlačil úsměv a přinutil svůj obličej nasadit vážný výraz, ačkoli nedokázal skrýt veselí ve svých očích, jasných a zářících radostí.

Když zadusil svůj smích a zdálo se, že věc je tím vyřízená, žába, která mezitím doskákala na hráz mezi rýžovými políčky, se nafoukla a dvakrát hlasitě zakvákala. Vypadalo to, že to udělala naschvál, aby ukázala, že má navrch.

Mo Ran nad sebou ztrácel vládu, ale ještě se stihl otočit a zakašlat do dlaně. Ale nepovedlo se mu nic zamaskovat; hlasitě vyprsknul smíchy.

Chu Wanning byl teď skutečně zahanbený. Rozhněvaně se brodil k hrázi a vlekl za sebou zabláčený oděv, když uslyšel, jak na něj Mo Ran volá.

Nijak daleko od sebe nebyli a Mo Ranovi by stačilo natáhnout ruku, aby ho zadržel – ale on to neudělal. Ještě pořád cítil Chu Wanningovo teplo na své hrudi, ještě pořád cítil vůni květů jabloně haitang z Chu Wanningových šatů.

Srdce ho bolelo, jako by mu mělo puknout.

On ale svému srdci nic takového nesměl dovolit. Ten člověk tady je až příliš dobrý, musí ho střežit, a ctít ho, jako by to byl bůh. Nechce ho už nikdy poskvřnit svou nízkostí.

Zavolal jen: „Mistře.“

„Co je, ještě ses nenasmál dost?“ Chu Wanning se na něj úkosem zadíval.

Dolíčky v Mo Ranových tvářích byly veselé, ale laskavé. „Chcete se to naučit? Já vás to budu učit, je to docela jednoduché a mistr je chytrý, určitě to brzy zvládnete.“

Zatím co ho Mo Ran poučoval, jak sklízet rýži, Chu Wanning se neubráníl myšlenkám na to, jak se všechno naráz zvrtilo. Přikradl se tam s tím, aby všechno potichu odkoukal a skončí jako jeho žák.

To je ale nadělení.

Mo Ran to však bral velmi vážně, byl pozorný a jeho neobratným pokusům se nesmál.

Obočí měl černá jako kaňky tuše, jeho rysy byly tvrdší a ostřejší, než když býval mladší. Takoví lidé jsou sice pohlední, ale obvykle působí nadutě. Jeho oči však byly mírné a trpělivé, jako by skrývaly něco, co ho trýzní, nebo možná neskrývají nic, jen se v nich zračí hloubka a klid, které přicházejí s uplynulými roky.

„Musíte tak, všechno je to v pohybu zápěstí, chápete?“

„... Hm.“

Chu Wanning se snažil dělat to, tak jak mu to vysvětlil, ale stále se mu to nedařilo. Byl zvyklý pracovat se špalky tvrdého dřeva, ale s těmi tenkými klasy se mu z nějakého důvodu zacházelo mnohem hůř.

Mo Ran ho pár chvil po straně pozoroval, potom vztáhl pevnou svalnatou paži a opravil mu úchop srpu.

Kůže se dotkla kůže jenom na okamžik; Mo Ran se ho neodvažoval dotýkat víc a Chu Wanning by mu stejně víc ani nedovolil.

Jeden byl jako těžký mrak, plný deště, který se nemá kam vypršet a druhý byl jako vyschlé jezero s rozpraskaným dnem, které marně touží po jediné kapce. Dokonale by se k sobě hodili – kdyby se jeden z nich odvážil, přestal bloudit sem a tam, když se nedokáže nikde vybouřit a ten druhý by se konečně dočkal deště, který ho svlaží a zcelí všechny praskliny a pukliny.

Jenže nic neudělali, jenom to dál úzkostlivě skrývali.

Za zády mu zaznělo: „Dejte ty prsty níž, a pozor, ať se nesecknete.“

„Já vím,“ ozvala se nerudná odpověď.

„Uvolněte se trochu, nebudte pořád takový napjatý.“

„Uvolněte se.“

Čím častěji to Mo Ran opakoval, tím víc bylo Chu Wanningovo tělo napjatější a jeho stisk křečovitější. Uvolnit se, uvolnit se! Ne že by nechtěl! To se snadno říká. Jenže Mo Ran mu hučí přímo do ucha, jeho dech, horký a těžký, naráží do jeho lalůčku a nese s sebou mužův divoký pižmový pach – jak se asi má sakra uvolnit?!

A z kdovíjakého důvodu si jeho hlava vybrala právě tu chvíli, aby si vzpomněla na ten nestydatý sen.

V tom snu byli ve víceméně stejné poloze, Mo Ranovy rty měl přímo u ucha, téměř se ho dotýkaly a potom zase oddalovaly.

Mezi nádechy tiše řekl: „Uvolni se trochu... nesvírej mně tak pevně...“

Chu Wanningův obličej rázem úplně zrudl.

Udělal všechno, co bylo v jeho silách, aby ty hrozné myšlenky zaplašil, ale sotva odešly ty první, hnaly se za nimi další a jen se jich zbavil, hned si zase vzpomněl na tu knížečku, ve které nalistoval „Žebříček velikostí mladých hrdinů kulturního světa.“

Chu Wanning začínal mít strach, že se mu za chvíli začne kouřit z hlavy.

Mo Ran navíc nemoudře řekl: „Proč jste pořád napjatý? Uvol...“

„Já jsem úplně uvolněný!“ rozkřikl se Chu Wannih a otočil hlavu, oči se mu leskly slzami, a přesto planuly hněvem a zadíval se na Mo Rana tak ostře, jako by mířil mečem na Mo Ranovo srdce.

Srdce jim oběma hlasitě bušila v hrudích, ale jakkoli hlasité ty údery byly, ten druhý je stejně nemohl slyšet, ne dokud by nepřišel blíž, tak blízko, aby se mu hrudí opřel o záda, ne dokud by ho nevzal za ruku, kousl do jeho ucha, svými rty mu sevřel ušní lalůček a mezi hlubokými nádechy zašeptal: „Uvolni se, nebuď tak rozčilený.“ Potom by možná jeden druhému porozuměli.

Ale to by Mo Ran nikdy neudělal, natož Chu Wanning.

Mo Ran váhavě stáhl ruku nazpět, napřímil se a řekl: „... Chtěl by to mistr ještě zkusit?“

„Hm.“

Mo Ran na něj vrhnul úsměv, potom vzal vlastní srp a dal se do práce o kousek dál. Dvakrát se rozmáchl a pak si na něco vzpomněl a ohlédl se přes rameno: „Mistře?“

„Co?“ Chu Wanning se tvářil výhruzně.

Mo Ran ukázal na jeho boty: „Měl byste se zout.“

„To neudělám.“

„Když je budete mít na nohou, můžete uklouznout,“ řekl Mo Ran bezelstně. „Ty boty mají hladké podrážky a já nebudu po ruce vždycky, když vám to podjede.“

Chu Wanning zavrčel, potom odkráčel k hrázi, zul si boty, stáhl ponožky, hodil je vedle kupky slámy a bosý se vrátil na rýžoviště, aby sekal rýži.

Kolem poledne se Chu Wannig konečně naučil se srpem jakžtakž zacházet a jeho pohyby byly daleko plynulejší. Rýže, kterou s Mo Ranem sklidili vytvořila úctyhodný, zlatavě zbarvený stoh.

Poté, co Chu Wanning na jeden zátah posekal další pruh rýže, začal se konečně cítit trochu unaveně. Narovnal se, aby se pořádně nadechl a setřel si rukávem z čela pot. Podzimní větřík zavlhl zlatými klasy a přinesl osvěžující podzimní chlad. Kýchl a Mo Ran se po něm okamžitě starostlivě ohlédnul.

„Není vám zima?“

„To nic,“ Chu Wanning zavrtěl hlavou. „Dostal se mi do nosu prach.“

Mo Ran se usmál a chystal se něco odpovědět, když se od morušovníku ozval jasný ženský hlas. Rolnická dívčina si přiložila dlaně k ústům a hlasitě křičela: „Oběd! Oběd!!“

To je ta dívka, co předtím zpívala,“ poznamenal Chu Wanning a ani se neohlédl.

Mo Ran se otočil, zastínil si dlaní oči a zahleděl se do dálky. „Opravdu, je to ona. Mistr jí dokázal poznat jen po hlase?“

„Hm, tolik ječení jen pro ohlášení oběda, kdo jiný by to mohl být?“ Chu Wanning vysypal poslední koš s rýžovými klasy na hromadu a vydal se k morušovníku. S botami se nezdržoval, stejně už měl špinavé nohy. Mo Ran se smíchem potřásl hlavou a zrychlil, aby ho dohnal.

Jídlo pro celou vesnici bylo uvařené v obrovských kotlích a čtyři nebo pět vesničanek doneslo tři dřevěné soudky, jeden plný vařené, horké rýže, druhý naplněný dušeným vepřovým se zelím a v posledním byla zeleninová polévka s tofu.

Po pravdě řečeno, život prostých lidí v dolní kultivační oblasti nebyl právě jednoduchý a maso pro ně byla sváteční pochoutka. Ale teď tady byli kultivující z hory Sisheng, a co by to byl starosta za hostitele, kdyby jim nabízel jen zeleninu? Proto byly v jídle s vepřovým a zelím pořádný díl masa.

Jakmile se odklopily puklice a zavonělo maso, všem těm neotesaným vesničanům se začaly sbíhat sliny.

„Je to jen takové skromné jídlo, nabídněte si, prosím, nesmrtelný pane.“ Starostova manželka byla podsaditá žena okolo padesátky s pronikavým hlasem a širokým, upřímným úsměvem. „Maso je z našeho chovu, i zeleninu jsme si vypěstovali sami, doufám, že se neurazíte.“

Mo Ran rychle nesouhlasně mávl rukou. „Jistě, že ne.“ Nabral dvě misky rýže a podal je mistrovi, potom si nabral třetí misku pro sebe.

Chu Wanning nahlédl do soudku a zjistil, že dušené vepřové se zelím je posypané vrstvou pálivých papriček. Ten pohled ho trochu zneklidnil, ale ta tetka mu jídlo tak srdečně nabízela a potom mu do jeho misky nalila vrchovatou naběračku pálivé omáčky s kousky masa.

Pro někoho ze Shu, kdo miluje ostrá jídla by to byla lahůdka, pro Chu Wanninga to byla jeho smrt.

Jenomže nemohl pohostinnost venkovanů jen tak odmítnout. Chu Wanning se zarazil, a nevěděl co dělat, dokud se neobjevila ruka a nenabídla mu jinou misku.

Miska byla plná tofu a zeleninové polévky. Byl to chudý pokrm, ale Chu Wanning ho jídal rád.

„Vyměňte si to se mnou,“ řekl Mo Ran.

„Ne, jen si sněž svojí porci,“ odmítl Chu Wanning nabízenou misku.

Tetka na to zaraženě koukala, ale vrzy si dala dvě a dvě dohromady, pleskla se do hlavy a zalamentovala: „Ó, ten nesmrtelný pán nejí pálivá jídla?“

Když Chu Wanning viděl její provinilý výraz, řekl: „Ne, občas je jím.“ Potom si nabral hůlkami sousto rýže s pálivou omáčkou.

Chvilku bylo ticho, jen Chu Wanningův obličej byl na pohled červenější a červenější a pevně sevřené rty se začaly třást, až –

„... Ehm, chm, chhh!!!“

Byl to takový kašel, až se země třásla.

Kdo to jen řekl, že na světě jsou jen tři věci, které se nedají vydržet: láska, bída a kašel.

Očividně zapomněl na pálivé papričky.

Chu Wanning zoufale přecenil své síly a značně podcenil papričky. Lapal po dechu tak usilovně, že měl obličej celý rudý a nemohl vůbec mluvit.

Přihlížející vesničané byli vyděšení, děti se hihňaly za zády dospělých, ale tím si vysloužily jen pár pohlavků.

Mo Ran rychle odložil svou misku a hůlky, vzal jinou misku a nalil mu polévku. Trochu to pomohlo, ale jazyk měl z toho koření a horké polévky jako v ohni. Tvář mu znachověla a oči se mu zalily slzami. Zadíval se na Mo Rana a zachrptěl: „Víc...“

Víc.

Chu Wanning tím jistě myslel, že chce víc polévky, ale Mo Rana při pohledu na jeho usazené oči, na tvář, která měla barvu jarních květů jabloně haitang, polila horkost a myšlenky se mu proti jeho vůli splašeně rozběhly.

Na kratičký okamžik se mu v hlavě vynořila vzpomínka z minulého života, na toho muže, jak ležel pod jeho tělem, díky své touze i díky účinkům afrodisiak lapal po dechu, měl

otevřené oči, ale ty byly zastřené a nepřítomné, tělo se mu lehce chvělo, vlhké rty se rozevřely a vyšlo z nich chraptivé zasténání: „Prosím... víc...“

137. kapitola - Mistr a já se ubytujeme jako hosté

Mo Ranovi se roztřáslы ruce a srdce mu bilo tolik, jako by mu chtělo vyskočit z prsou.

Na mužích je nejhorší, že to, co mají mezi nohama nikdy neposlouchá to, co nosí na krku. Bez ohledu na to, jak moc se ze všech sil snažil, rostlo to a tvrdlo, byl celý zděveněný a zároveň cítil nesnesitelné mravenčení.

V duchu zaklel. Poposedl si, aby si nikdo nemohl ničeho všimnout a podal Chu Wanningovi další misku polévky.

Ale když se k Chu Wanningovi natáhl s miskou, zavadil o něj špičkami prstů. Z toho dotyku mu přeběhl mráz po zádech, znovu se mu roztřáslы ruce a trochu polévky rozlil.

Chu Wanning se trochu zamračil, ale měl dost vlastních starostí. Vzal polévku a napil se, aby zmírnil palčivou chuť ve svých ústech. Mo Ran, který seděl vedle něj, beze slova civěl na jeho rty, kterým koření dalo červenou barvu, takže připomínaly zralý plod mezi svěžími, zelenými listy, nebo zářivý, nachový květ na větévce.

Ty rty, které jsou při polibku měkké a vlhčí...

Plác!

Mo Ran sám sobě uštědřil prudkou ránu.

Všichni se na něj překvapeně zadívali.

Konečně se vrátil nohama na zem. Mo Ran si odkašlal a zdušeně hlesl: „Měl jsem na tváři komára.“

„Tak to jo,“ zazněl do ticha ženský hlas. „Podzimní komáři bejvaj nejhorší, koukaj, jen kde by se nacucali krve, aby vydrželi zimu. Má na to nesmrtelný pán nějaké mazání?“

„He?“ Mo Ran se popleteně ohlédl za hlasem. Hlas patřil dobře rostlé mladé ženě. Její bujná postava byla zahalená do modrého svrchníku a lesklé černé vlasy měla zapletené do copu. Měla půvabnou tvář a světlou pleť, ale když se jí zadíval do očí, byly všechno, jen ne plaché.

Mo Ranovi to myslelo pomalu a jediné, co ho napadlo, bylo: aha, to je to děvče, co prve zpívalo.

On bystrý nebyl, ale stará tetka, která seděla vedle dívky rozhodně ano. Jako někdo, kdo dal život sedmi dětem, uměla číst v dívčích očích jako v knize. Neztrácela čas a hned prohodila: „Přijeli sem jen pomáhat se sklízni, určitě žádné mazání nemají. Ling Er, potom jim něco doneseš.“

Děvče jménem Ling Er se radostně zatetelilo: „Jasně, přinesu to večer.“

Mo Ran se ani nedostal ke slovu a když viděl, že ty dvě rázné ženské už rozhodly za něj, nedokázal už ani promluvit.

Otočil se zpátky k Chu Wanningovi právě ve chvíli, kdy vytáhl kapesník, pomalu si z ruky otíral vybryndanou polévku a tvářil se znechuceně.

Mo Ranovi to s ženami nikdy moc nešlo, a proto šeptem poprosil Chu Wanninga: „Nalil jsem si trochu polévky i na svou ruku, nepůjčíte mi ten kapesník, až se otřete?“

Chu Wanning mu podal kapesník ozdobený podobnou výšivkou květu jabloně haitang, jako ten, který kdysi měl.

Mo Ran si vzpomněl, že ho nosil u sebe, když byli v Prameni broskvových květů. Chu Wanning působil chladně a nepřístupně, ale ve skutečnosti to byl sentimentální člověk. Mo Ran to zjistil už minulém životě, když porovnával, jaké oblečení nosí a viděl, že vybavení jeho pokoje zůstalo po léta víceméně stejné. Netušil, že to bude platit i o kapesníku.

Kapesník byl tak starý, že barva výšivky už vybledla. Mo Ran si utřel ruku a pak si kapesník znovu prohlédnul. Když se zadíval pozorněji, s překvapením zjistil, že ačkoli květ vypadá zdařile, stehy jsou neobratné, jako by šlo o práci někoho, kdo se teprve učí vyšívat.

Pomyslel si, že to asi mistr vyšil sám, když se nudil a představil si, jak musel vypadat; vážný, s kamenným obličejem vyšívá malou jehličkou jabloňový květ. Mo Ran se nedokázal ovládnout a rozesmál se...

Chtěl si ho ještě prohlížet, ale Chu Wanning mu kapesník vzal.

„Proč mi to berete, já bych to vypral,“ ohradil se Mo Ran.

„Dovedu to vyprat sám,“ opáčil Chu Wanning a znovu sáhl pro svou misku. Mo Ran neměl náladu znovu přihlížet tomu, jak pokouší osud a misky vyměnil: „Tady, jezte z téhle misky, ještě jsem se toho ani nedotknul.“

Starostova manželka horlivě souhlasila: „To nevádí, že nesmrtelný pán nemůže pálivé, to nevádí, vůbec to nevádí.“

Chu Wanning pevně stiskl rty, pak sklopil oči a řekl: „Promiňte.“

Potom si vyměnil misku s Mo Ranem. Mo Ran seděl s Chu Wanningovou miskou a hůlkami v rukou, a právě se chtěl pustit do jídla, když ho najednou napadlo, že Chu Wanning už z toho jedl. Nevysvětlitelně ho to zahřálo u srdce, a to se prudce rozbušilo.

Vzal si kousek vepřového bůčku a nacpal ho do úst. Hůlky mu cvakly o zuby a přejely po rtech ...

Jakou myslitelnou necudnost s Chu Wanningem v minulém životě *nedělal*? V tomto životě mu k tomu, aby se rozpálil, stačilo jen přejet jazykem hůlky, kterými jedl, rty se dotknout misky, ze které si nabíral.

Stačí jen to, a on a ta část jeho těla tam dole je zase tvrdá jako železný prut.

Navzdory tomu, jak si nadával, kolikrát si říkal že nesmí mít žádné neslušné myšlenky o svém ctnostném a nevinném mistrovi, jeho srdce jako by mu nepatřilo – mohl se přinutit k tomu, aby se ho ani nedotknul, ale nedokázal na něj přestat myslet.

Už dávno přestal Chu Wanninga nenávidět, ale myslel si, že když se zbaví nenávisti, jeho city k mistrovi se mohou změnit jedině v úctu a ochotu mu pomáhat.

Zdálo se však, že se zmýlil. Ukázalo se, že černá zášť, kterou k němu celou dobu cítil, byla jen odvrácenou stranou něžné lásky a sžíravé touhy... unášelo ho moře žádosti. Rád by se chytil plovoucích kmenů rozumu, kterých by se držel, dokud by nedoplaval na břeh, jenže stačí jediný pohled na Chu Wanninga, jedno ledabyle prohozené slovo a už se znovu řítí do propasti chtíče.

Měl pocit, že se opravdu zbláznil.

Chu Wanning není na muže a Mo Ran by raději zemřel, než by ho pošpinil, než aby mu ublížil.

Touha v něm žhnula, jako by se mu srdce proměnilo v jezero z plamenů, které se rozlévalo, až se z něj stal oceán a on hořel a zároveň se topil. Nedokázal myslet na nic jiného než na tohoto člověka vedle sebe, toho nevinného člověka, který v něm vyvolával samé hříšné myšlenky.

Zvedl se podzimní vánek, unášel vůni posečených klasů a zpěv žabího sboru a v ten okamžik, když seděl vedle něj, Mo Rana napadlo něco hloupého a směšného – že by nebylo špatné, kdyby mohli zbytek svého života strávit právě takhle. Většinou měl pocit, že nemá vůbec nic, a proto se o všechno rval, jako by mu šlo o život. Nyní však měl pocit, že má úplně všechno a neodvažoval se chtít víc.

Polní práce trvají zhruba čtrnáct dní a po tu dobu Chu Wanning s Mo Ranem zůstali ve vesnici Yuliang. Ve vesničce pro ně sehnali dvě místnosti. Protože vesnice byla chudá, jejich pokoje byly trochu neútluné. Starostova žena pro ně horko těžko sehnala dvě silné matrace, jen aby její nabídku jednohlasně odmítli.

„Můžeme spát na slámě, tam je tepla dost,“ řekl Chu Wanning. „Matrace si prosím nechte pro sebe.“

Mo Ran s úsměvem souhlasil. „My jsme přece kultivující a nemůžeme vám jen tak sebrat postel.“

Starosta se propadal hanbou a pořád dokola opakoval: „Opravdu nás to moc mrzí, mívali jsme těch matrací víc, ale loni, když tu řádlil zlý duch, vesnice vyhořela a hodně věcí...“

„To je v pořádku,“ řekl Chu Wanning.

Starosta se svou manželkou po dalším chlácholení konečně nejistými kroky odešli. Mo Ran chystal lůžko Chu Wanningovi, nacpal pod prostěradlo víc slámy, s nadějí že to bude měkčí a vypadal při tom jako pes, který si do pelechu tahá polštáře a přikrývky.

Chu Wanning se opíral o stůl a s klidem ho sledoval. Nakonec prohlásil: „To už stačí. Jestli tam toho nacpeš ještě víc, budu spát na stohu, a ne na posteli.“

Zahanbený Mo Ran se podrbal na hlavě a řekl: „Dnes už na to není čas, ale zítra půjdu na trh a koupím mistrovi pořádnou matraci.“

„Takže ty si půjdeš na trh a já mám udělat všechnu práci?“ loupl po něm očima Chu Wanning. „Už s tím přestaň, takhle to stačí.“ Přišel blíž a zhluboka se nadechl. „Krásně to voní obilím.“

Mo Ran nesouhlasil: „To ne. Mistr nesnese zimu, jenom se...“

„Vždyť ještě není zima,“ zamračil se Chu Wanning. „Proč ty ciráty. Běž do svého pokoje, dneska toho bylo dost. Sotva cítím nohy. Jdu si lehnout.“

Mo Ran poslušně odešel.

Chu Wanning si vyzul boty, ledabyle si opláchl chodidla v hliněném umyvadle, a právě se chystal na slavník, když uslyšel klepání na dveře. Mo Ran se vrátil a venku zakřičel: „Mistře, jdu dovnitř.“

Chu Wanning byl zlostí bez sebe: „Nezakázal jsem ti snad něco takového říkat?!“

Mo Ran se jen zazubil a rozrazil dveře hlavou. Chu Wanning zuřil. Mo Ran nemohl otevřít rukama, protože nesl – s vyhrnutými rukávy, které odhalovaly, pevné, přitažlivě svalnaté paže barvy medu – vědro plné horké vody, ze které stoupala pára.

Mladíkovy oči se za oblakem páry třpytily, spíše doslova zářily.

Chu Wanningovi se z toho pohledu rozbušilo srdce a zjistil, že ztratil řeč. Mo Ran přivlekl těžké vědro s vodou a posadil se k jeho lůžku a pak, s rozjasněnou tváří se sladkými dolíčky, řekl: „Mistře, vy jste se dnes tak nadřel, pěkně si umyjte nohy a já vám, než usnete, namasíruji chodidla.“

„To n...“

„Já vím, já vím, mistr chce říct, že to není třeba,“ usmál se Mo Ran. „Ono to je potřeba. To je poprvé, co pracujete na poli, a brzy budete celý rozlámaný. Když si dnes v noci kvůli tomu pořádně neodpočinete, zítra nebudete moct vstát a děti z vesnice se vám zase budou smát.“

Voda ve vědru byla horká, snad až moc, ale ne nesnesitelně horká.

Chu Wanning ponořil nohy do vody. Prsty měl útlé a hladké, kotníky pravidelné a půvabně vykroužené. Jeho nohou se nikdy nedotkl sluneční svit, takže jejich kůže byla bílá a jemná.

Mo Ran dumal na tím, že Chu Wanningova pokožka je mnohem světlejší a hebká než pleť krásných dam. Když nad tím tak uvažuje, ani ta ženská, Song Qitong, kterou si v minulém životě vzal za manželku, nebyla na dotek tak příjemná, jako Chu Wanning... fuj, na co to zas myslí.

Zatímco si Chu Wanning koupal nohy, Mo Ran se posadil ke stolu a otevřel si knihu. Knihu si přinesl s sebou, byl to suchopárný svazek o léčitelských kouzlech. V místnosti bylo takové ticho, že oba bezděčně tajili dech, aby je ten druhý neslyšel. Blikala tam jediná svíčka a jen občas se ozvalo šplouchnutí, jak Chu Wanning pohnul nohama ve vědru.

„Tak jsem si nohy pěkně vykoupal. Už mě nebolí, můžeš jít.“

Ale Mo Ran si trval na svém – dobře věděl, že když Chu Wanning říká, že ho nic nebolí a nic mu není, nesmí tomu věřit. Zaklapl knihu, přistoupil k Chu Wanningově lůžku, klekl si na koleno, vzal nohu, kterou se Chu Wanning pokusil odtáhnout a zadíval se na něj pohledem, kterým dával na srozuměnou, že ne není odpověď.

„Odejdu, až mistrovi domasíruji nohy.“

Chu Wanning měl chuť ho nakopnout, až by vyletěl ven a přestal do něj sakra pořád hučet.

Ruka, která ho držela, však byla příliš silná, její pokožka byla trochu hrubá. Mozoly na bříšcích prstů a v mezeře mezi palcem a ukazováčkem ho zatlačily do nohy, kde měl kůži kvůli koupeli v horké vodě zvlášť citlivou, až tolik, že ucítil lechtání a měl co dělat, aby se nerozesmál. Tím promeškal svou poslední příležitost Mo Rana vykopnout.

Mo Ran, který zpola klečel na zemi, si položil jeho nohu na koleno a začal ji jemně a pečlivě masírovat, oči soustředěně sklopené.

„Mistře, nebyla na poli zima?“ zeptal se a přitlačil.

„Ne, bylo celkem teplo.“

„Je plno napadaných větví a nepořádku. Vidíte, tady jste se poškrábal.“

Chu Wanning se podíval na svou pravou nohu. Opravdu tam byla malá ranka. „Je to jenom škrábnutí, ani to nebolelo.“

Mo Ran měl jasno: „Přibalil jsem si nějaké masti, právě kvůli takovým věcem. Počkejte chvíli, mistře, já pro to zajdu a ošetřím vás. Tetička to umí namíchat opravdu dobře, do

rána by se to mělo zahojit.“ Ještě mluvil a už vycházel ze dveří. Mířil před dvorek, ke svému pokoji, který byl přímo naproti tomu Chu Wanningovu. Dvorek to byl maličký, sotva na dvanáct kroků.

Vzápětí se vrátil a přinesl nádobku s voňavou masťou.

„Nepřeháníš to trochu?“

„Samozřejmě, že ne. Co když se to zanítí? No tak, mistře, sem s tou nohou.“

Chu Wanning se kvůli tomu cítil trochu rozpačitě. Co byl naživu, své nohy nikdy nikomu neukazoval, protože vždycky chodil zahalený od hlavy až k patě a samozřejmě nikdy nechodil bosý. Jeho nohy spatřil sotvakdo a nikdo se jich ještě nikdy nedotýkal.

Říká se, že jen ten, kdo nic neví, se také nebojí. Dovolil Mo Ranovi masírovat mu nohy, protože nevěděl, jaké to je. Nečekal, že to bude bolet – sice jen maličko, jako by ho hryzali mravenci. Když mu měl znovu podat nohu, začal váhat.

Mo Ran zíral na pár nohou, které se ustrašeně schovávaly pod lemem šatů, bílá chodidla, která zčervenala v horké vodě. Chu Wanning měl štíhlé, drobné prsty s hladkými, průsvitnými nehty, které vypadaly jako tenká vrstva ledu na jezerní hladině uprostřed zimy. Špičky prstů díky horké vodě zrůžověly, jako když pod ledem pučí květy jabloně haitang.

Mo Ran poklekl a s vážným výrazem opatrně vzal ty vlažné jabloňové květy do rukou. Ucítil, jak se mu květy haitangu v dlaních zachvěly, okvětní lístky se roztráslly. Přepadla ho náhlá touha sklonit hlavu a vtisknout jim polibek, aby neváhaly a nebály se, možná by se pak mohly rozvinout a vykvést.

„Mistře...“

„Co je?“

V Chu Wanningově hlasu zněla zvláštní syrovost, jako když větve kvetoucího stromu obtěžká touha, květy se už co nevidět otevřou a vyprahlou zem skropí sladký nektar.

Mo Ran trhnul hlavou a svíčka si vybrala stejný okamžik, aby hlasitě zapraskala obláčkem jiskřiček; pramének vosku pomalu stékal dolů. Jeho oči se střetly s Chu Wanningovým pohledem. Ve světle svíčky jim oběma hořely oči hladovou touhou.

„Ty...“

Chu Wanning sklopil oči a řekl tiše: „Přestaň už, lechtají mě chodidla.“

Mo Ranův obličej celý zčervenal, ale pod jeho opálením to naštěstí nebylo moc vidět. Souhlasně zamumlal a sklonil hlavu, aby nanesl masť. Ruměncem mu sahal až k uším. Ale musel si v duchu pořád opakovat slova: „Přestaň už.“

Polknul s očima upřenýma na hebkou kůži.

Vzpomínky na minulost se vynořily do vědomí a projasnily se. Vzpomněl si na rozestlané lůžko v paláci Wushan, jak Chu Wanningova kůže vypadala na červených prostěradlech ještě běleji, že byli propletení jako zvířata v kleci, šíje na šíji a hlasité vzdechy a tlumené steny místnosti propůjčovaly atmosféru divokého napětí.

Vzpomínal na Chu Wanningovy steny, když se led jeho hlasu v plamenech touhy rozpustil v měkce plynoucí vodu, která začínala pomalu vřít.

„Přestaň už s tímhle nesmyslem... ach...“ Téměř slyšel u svého ucha Chu Wanningův hlas.

Mo Ran pevně zavřel oči a zamračil se. V tu chvíli si uvědomil, že být na Chu Wanninga hodný pro něj nebude vůbec lehké.

Když si od něj bude udržovat odstup, nedokáže se o něj postarat, nedokáže o něj pečovat.

Ale když zůstane v jeho blízkosti, sotva zkrotí plamen chřtíče, který v něm doutná, bál se, že se jeho rozum v jediném okamžiku, kdy si nedá dost pozor, od toho plamene zapálí a shoří a že udělá něco strašlivě ostudného.

Chtěl ho, chtěl s ním spát. V tu chvíli mu proletělo hlavou, že to co, chce, není tady před Chu Wannigem klečct, masírovat mu chodidla a natírat mastí jeho škrábance. On je přímo tady, sedí si na posteli a není o nic silnější, než býval v minulosti. Chu Wanning se mu nedokáže ubránit.

Chtěl ho mít, chtěl ho přitlačit na postel. Chtěl ho, chtěl ho tolik, až mu z toho vyschlo v hrdle, chtěl ho tolik, až ho všechno bolelo a pánilo, chtěl Chu Wanniga líbat, až ztratí dech, chtěl...

„Hotovo mistře!“ vykřikl až se Chu Wanning lekl.

Jenom Mo Ran věděl o studeném potu, který mu stékal po zádech. Nejednou se cítil velice uboze. Proč jenom nedokáže být na mistra hodný tím čistým, upřímným způsobem? Proč se nedokáže té spalující touhy zbavit?

Chu Wanning. Chu Wanning...

Jeho mistr je ten nejvznešenější člověk na světě. Co by asi dělal, kdyby zjistil, co k němu jeho žák cítí? Měl by pro něj jen pohrdání a opovržení?

Už to jsou dva životy a on nechce, aby se na něj ještě někdy někdo díval s opovržením.

Chu Wanning si natáhl boty. Mo Ran celou dobu seděl stranou se svěšenou hlavou a vypadal jako poslušný pes; jen on sám věděl, co se odehrává v jeho nitru.

Až za dlouhou dobu se Mo Ranovi podařilo zkrotit žár ve svých prsou. Řekl: „Mistře, pěkně se vyspěte. Jestli vám ráno nebude dobře, odpočívajte, já budu klidně dělat za dva.“

Než mohl Chu Wanning odpovědět, zvenčí zazněl příjemný hlásek: „Nesmrtelný pane Mo, nesmrtelný pane Mo, jste tam?“

138. kapitola - Mistr mě může nechat udřít k smrti

Chu Wanning věnoval Mo Ranovi trpělivý pohled a řekl: „Někdo tě hledá.“

„... Ha? Proč by se po mně někdo sháněl tak pozdě?“ Mo Ran právě neměl v hlavě nic, kromě Chu Wanniga a na všechno, co se odehrálo během dne mezi vesničany už zapomněl.

„To je ta, co zpívala,“ prohodil Chu Wanning s jízlivou vědoucností. „Však víš, nejkrásnější děvče ze vsi.“

„Ech, vážně...? Všechny ty holky z vesnice mi připadají jedna jako druhá.“

Když to Chu Wanning slyšel, na chvíli se odmlčel a potom poznamenal: „Pět let jsem tu nebyl, tak mi vysvětli, od kdy jsi slepý?“

Chu Wanningův hlas byl klidný, ale na kratičkou chvíli, když zvedl oči, v nich Mo Ran zahlédl veselí, jako by si ho dobíral. Mo Rana to příjemně překvapilo a zvedlo mu to náladu.

Vesnická dívka jménem Ling Er přinesla něco zabalené v modrém platně se vzorkem bílých květů a křičela, co jí dech stačil směrem k Mo Ranově pokojíku: „Nesmrtelný pane Mo, nesmrtelný pane Mo...!“

„Já jsem tady,“ ozval se hluboký mužský hlas za jejími zády. Ling Er se otočila a uviděla Mo Rana, který s úsměvem zvedl závěs ve dveřích.

„Už je dost pozdě, potřebujete něco?“

Ling Er byla chvíli vylekaná, ale úlek vzápětí vystřídala radost a zašvitořila: „Dobře, že nesmrtelný pán ještě nespí! Tohle jsem vám přinesla. Dostala jsem to od tetičky, jak jsme se domluvili u oběda. P... prosím vezměte si to.“ S těmi slovy mu podala raneček.

Mo Ran ho rozvázal a uvnitř našel tři dózy z pálené hlíny.

„Co je to?“

„Bylinková mastička.“

„Aha. Konečně si vzpomněl, o co jde. Mo Ran se cítil trochu zahanbeně, když zjistil, že dívka jeho výmluvě bezelstně uvěřila a mast mu opravdu přinesla. Ti vesničané jsou až moc důvěřiví ...

„Ten komár vás asi moc neštípl.“

Ling Er se postavila na špičky, pozorně si prohlížela Mo Ranův obličej a zářivě se usmívala. „Nikde žádný štípanec nevidím.“

Mo Ran si odkašlal: „Já jsem přece kultivující...“

Ling Er se smíchem spráskla ruce: „Vy kultivující jste tak zvláštní. Kdybych proto měla jen trošku nadání, také bych chtěla dosáhnout nesmrtelnosti, ale osud mi naneštěstí nepřál.“

Klábosili spolu, potom jí Mo Ran poděkoval a vrátil se i s mastí dovnitř. Chu Wanning se mezitím posadil ke stolu a listoval v knize, kterou tam Mo Ran nechal. Když uslyšel šramot, vzhlédnul.

„Hojivá mast,“ ozval se nesměle Mo Ran.

„Ty jsi opravdu poštipaný?“ zeptal se Chu Wanning. „Pojď sem, podívám se na to.“

Ve světle svíčky měla Mo Ranova pleť barvu bronz a jeho rysy působili ještě přitažlivěji. Chu Wanning na něj chvíli hleděl a potom se zeptal: „Kde máš to štípnutí?“

Mo Ran si rozpačitě podrbl hlavu. „Už to zmizelo, já mám silnou kůži.“

Postavil tři dózičky před Chu Wanninga a prohlásil: „Já to nepotřebuji. Měl by si to nechat mistr. Hmyz spíš poštipá vás.“

Chu Wanning mast ani nepřijal, ani neodmítl a řekl: „Napřed jedno mazání a teď tohle. Když to půjde takhle dál, brzy si otevřu lékárnu.“

Mo Ran se poškrábal na nose a nejspíš se usmál. Chu Wanning natáhl ruku a dloubnul ho do čela: „Už je pozdě. Vrať se do svého pokoje a jdi spát.“

„Hm. Dobrou noc mistře.“

„Dobrou noc.“

Jenže té moci i přes to, co si vzájemně popřáli, ve svých pokojích deset kroků přes dvorek, na svých slavnících, oba ani oka nezamhouřili. Jen se vrtěli a převraceli.

Pokud jde o Chu Wanninga, je zbytečné říkat víc, než že ho lechtala chodidla, jako by mu Mo Ran po nich pořád přejížděl prsty.

S Mo Ranem to bylo složitější. Myšlenky se mu toulaly sem a tam. Hlavu si opřel o ruku a prsty poklepával na mezery mezi prkny z postele a pořád si pro sebe opakoval: Mistr je bůh, je nesmrtelný, je to nebeská bytost, ať už se v minulém životě stalo cokoli, už nikdy nic tak pitomého neprovedu, nebudu mu ubližovat, už nikdy to tak příšerně nezvrtám...

Kromě toho také přemýšlel o Shi Meiovi.

Ano, měl by víc myslet na Shi Meie, Shi Mei...

Hned se cítil ještě víc nesvůj.

Po pravdě řečeno, od té doby, kdy se vrátil na horu Sisheng a znovu se setkal se Shu Meiem, zjistil, že k němu ochladl. Mít rád Shi Meie, chránit Shi Meie, to byl jeho zvyk, něco, co dělat pořád, ale co dál?

Měl moc rád Shi Meie z doby před pět lety, ale ten krásný muž, který se z něj po pěti letech stal, pro něj byl cizí.

Ta cizost v něm vyvolávala pocit ztráty; nechápal, co to s ním je, ani nevěděl, jak s tím naložit.

Druhého dne se Chu Wanning probudil velmi brzy.

Vyšel ven a narazil na Mo Rana, který právě roztáhl závěs a vykročil ze svého pokoje.

„Dobré ráno mistře,“ pozdravil ho Mo Ran.

„Dobré ráno.“ Chu Wanning se na něj zkoumavě zadíval. „Vyspal jsi se dobře?“

Mo Ran se přinutil k úsměvu: „Nejsem na takovou postel zvyklý. Ale to nic. Zdřímnu si potom.“

Společně se vydali na pole. Ranní větřík nesl osvěžující vůni trávy a stromů. Okolí bylo tiché a liduprázdné a jen občas se ozvalo žabí kvákání nebo vrzání cikád.

Chu Wanning ospale zívl a pak zahlédl něco, co ho rozesmálo.

„Mo Rane.“

„Hm?“

Chu Wanning natáhl ruku, prohrábl Mo Ranovy vlasy a vytáhl mu odtamtud stéblo slámy. S lehkým úsměvem poznamenal: „Co jsi dělal, to jsi se pořád převaloval po posteli? Máš ve vlasech slámu.“

Mo Ran se proti tomu chtěl ohradit, když si všiml, že i Chu Wanning má na hlavě slámu, proto se i on usmál a řekl: „Mistr se musel převalovat také.“ A pomohl Chu Wanningovi stéblo vytáhnout.

Slunce šplhalo na východní obzor a mistr s žákem upřeně hleděli jeden na druhého nza sebou nebe ze zářivého zlata, jeden měl hlavu skloněnou a druhý zase vztyčenou.

Před pěti lety skláněl hlavu Chu Wanning a vztyčenou ji nesl Mo Ran. Ale roky uplynuly a Mo Weiyu, už nebyl dospívající chlapec, v tento okamžik se zdálo, že čas se chce konečně zastavit. V pomalu rostoucím ranním světle Mo Ran z náhlého popudu seskočil do rýžového pole, široce rozpřáhl paže a na muže na vyvýšené hrázi zakřičel: „Skočte, mistře, já vás chytím.“

Chu Wanning si prohlédl hráz, která sahala sotva do pasu: „Ty ses praštil do hlavy?“

„Hahaha.“

Vyzul si boty a elegantně seskočil do rýžoviště. Voda se zčeřila a chodidla ho zastudila. Chu Wanning důstojně mávl širokým rukávem nad širokým lánem. „Tohle je moje. Včera jsem toho neposekal tolik jako ty, ale dnes tě chci překonat.“

Mo Ranovy rozpřažené paže se zvedly; podrbal se na hlavě. Pak se mu koutky úst vyklenuly v obzvlášť okouzlujícím úsměvu. „Dobře, když prohraju, uvařím mistrovi spoustu lotosových koláčků a dušených krabích kuliček.“

„A spoustu lotosového kořene s medovou krustou a vonokvětkou,“ dodal Chu Wanning. „Určitě! Ale co když mistr prohraje?“ Mo Ranovy oči byly čiré a jasné, jako by v sobě skrývaly celé hvězdné nebe. „Co potom?“

Chu Wanning na něj vrhnul chladný pohled: „Co chceš?“

Mo Ran nad tím chvíli dumal a hryzal si přitom spodní ret. Nakonec řekl: „Když mistr prohraje, bude muset sníst všechny lotosové koláčky a dušené krabí kuličky, které uvařím.“ Odmlčel se a se závanem větříku vydechl: „I spoustu lotosového kořene s medovou krustou a vonokvětkou.“

Chu Wanning se brzy naučil sklízet rýži s velkou obratností, a nerad prohrával. Stačilo, jak se mu včera všichni vysmívali. Nehodlal se stát terčem posměšku i dnes, přemítal podrážděně. Vytrvale pracoval, žal rýži a v poledne toho měl sklizeno víc než Mo Ran.

Když obědvali pod morušovníkem, byl dost pyšný sám na sebe. Nic neříkal, ale bylo to na něm vidět. Očima bloudil po té části rýžového pole, kterou posekal, a kde z klasů, které sklídl vyrostl úctyhodný zlatý kopec.

„Ling Er, přidej nesmrtelnému pánu rýži.“

Mo Ran jedl rychle a svou misku brzy vyprázdnil. Když si tetka všimla prázdné misky, rychle se do toho vložila.

Ale Mo Ran misku s hůlkami odložil, jako by měl někam naspěch a zazubil se: „To stačí, už jsem dojedl. Musím něco zařídit, takže na si odběhnu a může to nějaký čas trvat. Klidně jezte beze mě.“

Ling Er to nejprve překvapilo, a pak začala být nesvá: „Nesmrtelný pán bude opravdu jíst tak málo? Nechutnalo vám? Když vám nechutnalo... mohla bych... vám uvařit něco jiného?“

„Ne, ne, tak to není, jídlo je vynikající.“ Mo Ran si nevěšmal postranních úmyslů, které z té nabídky přímo křičely. Zamával jí s oslnivým úsměvem a dlouhými kroky rázoval ke stáji.

„Kam jdeš?“ zeptal se ho Chu Wanning.

Mo Ran se se smíchem ohlédl přes rameno. „Jen si jedu koupit pár věcí. Budu hned zpátky.“

„Nesmrtelný pane...“

„To je v pořádku, nechte ho,“ řekl Chu Wanning klidným hlasem a vzal si hůlkami kousek smaženého tofu.

I když ti dva kultivující přijeli spolu, každý, kdo měl oči musel vědět, kdo z nich poroučí a kdo poslouchá a čí slovo platí. Chu Wanning navíc působil příliš chladně a odtažitě a když teď rozhodl, vesničané se s ním nemohli dost dobře dohadovat a mohli jen Mo Rana nechat jít.

Po obědě se všichni rozdělili do malých skupinek. Někteří si krátili čas žvýkáním aromatických listů, někteří dřímali na sluníčku; ženy se sesedli a šily teplé oblečení na zimu, děti si spolu hrály, jezdily na bambusových tyčkách a předstíraly, že to jsou koně. Objevila se hubená kočka, která, čenichala po zemi s nadějí, že najde nějaké zbytky, růžový čumáček nakrčený, uši nastražené.

Chu Wanning odpočíval opřený o stoh se šálkem čaje v ruce, když si všiml žalostně vyzáblé kočky a pokusil se ji přilákat s tím, že pro ni najde něco k snědku. Kočka se však měla před cizáky na pozoru, a myslela si, že Chu Wanning zvedá ruku, aby po ní něco hodil a rychle pelášila pryč.

To opravdu budí takový strach? Ani kočky ho nemají rády?

Právě když se litoval s bradou opřenu o dlaň, uslyšel cinkání bronzových plíšků. Ling Er vesele přicupitala, také si přinesla šálek čaje a posadila se k Chu Wanningovi. Chu Wanning si ji prohlédl s kamenným výrazem.

Byla velice hezká, co víc, nebyla hubená a křehká, ale měla plnou ženskou postavu, která je v takových zapadlých koutech vzácností. A také se uměla oblékat – neměla peníze, aby si mohla kupovat ozdoby, tak posbírala kousky bronzu a železa, vyleštila je, připevnila na kroužky a ty si našila na lem šatů, takže při chůzi zvonily a třpytily se na slunci.

„Nesmrtelný pane,“ pronesla hlasem sladkým jako zralé ovoce.

„Co je?“ odpověděl Chu Wanning hlasem ledovým a ostrým jako zimní mlha.

Ling Er napřed zarazila jeho odměřenost, ale rychle nasadila úsměv, jako by všechno bylo naprosto báječné a řekla: „Nic, jen jsem vás viděla takového samotného a řekla jsem si, že bych k vám měla zajít a dělat vám společnost.“

Chu Wanning dobře věděl, že nepůsobí právě přívětivě, jak mu ostatně před chvílí dokázala kočka. Lidé a kočky jsou rozdílní, kočky přinejmenším nebývají lstivé, ale lidé, ti mají vždycky něco za lubem.

A opravdu, po chvilce švitoření o nejrůznějších hloupůstkách, Ling Er jako by náhodou utrousila: „Nesmrtelný pane, co obnáší... stát se žačkou na hoře Sisheng? Myslíte... že bych to mohla zkusit?“

„Podejte mu ruku,“ řekl Chu Wanning.

„Ach...“ Rozrušeně vyvalila oči a ruku mu podala. Chu Wanning položil špičky prstů na vnitřní stranu jejího zápěstí, po chvíli prsty odtáhl a prohlásil: „Ne, to nemohla.“

Ling Er ihned celá zrudla: „Já nemám patřičné schopnosti?“

„Když jsem vás požádal, abyste mi podala ruku, věděla jste, že je to proto, abych prozkoumal vaše duchovní jádro. To znamená, že už vás někdo předtím prohlížel,“ řekl Chu Wanning. „Kultivace vám není souzena a pravděpodobně si pro ni ani nedokážete vytvořit základ, ani kdybyste se o to snažila celý život. Kdybyste odešla na horu, byla by to jen ztráta času. Raději na to zapomeňte.“

Ling Er zmlkla a sklíčeně svěsila hlavu. Potom se hryzla do rtu a tiše zamumlala: „Díky za radu.“

„Není zač.“

Tiše odešla. Chu Wanning sledoval její záda se smíšenými pocity. Prostí lidé dolní kultivační oblasti daleko usilovněji než lidé horní kultivační oblasti, upínali své naděje k tomu, že vstoupí do kultivační sekty. Pro lidi z horní kultivační oblasti kultivace jednoduše znamenala počtu pro jejich předky a způsob, jak se proslavit. Ale pro lidi z dolní kultivační to znamenalo najít si způsob, jak přežít.

Chu Wanning se položil do slámy a usrkl si čaje. Počasí začínalo být chladnější; za tu krátkou chvíli, kdy nepil, čaj úplně vystydl. Dopil zbytek a zavřel oči. Chtěl si trochu odpočinout, ale protože minulou noc usnul pozdě a celý den tvrdě pracoval, prospal celý zbytek dne.

Když se vzbudil, obloha už hořela červení, ve větvích krákaly vrány a na polích už byla jen rýžová sláma v úhledných stozích a vydrolená zrnka rýže.

Chu Wanning polekaně rozevřel oči. Když si pomyslel, že takhle, ve stohu slámy, spal až do západu slunce. Rolníci se ho, kvůli jeho postavení, neodvážili probudit, a někdo ho dokonce přikryl svým oblečením, aby se nenastydl.

Ty šaty...

Chu Wanning se už chystal posadit, když ucítil známý pach. Setřásl zbytky spánku a prohlédl si oděv, který ho přikrýval. Látka byla hrubá, ale velmi čistá, na jejích nitkách stále ulpívala vůně mýdlových ořechů, které se používají na praní.

To jsou Mo Ranovy šaty.

Když to Chu Wanningovi došlo, svalil se zpátky do slámy. Svaly na zádech se mu uvolnily, obličej si napůl zakryl oblečením; byl vidět jen pár jasných očí, které teď zlehka přivřel, jako by chtěl skrýt nějaký nepopsatelný pocit.

Musel se zbláznit.

S přivřenýma očima se zahleděl na rýžová pole, hledal ho. Netrvalo to dlouho – konec konců Mo Ran vyrostl do krásy tolik, že všude vyčníval.

Právě pomáhal vesničanům nakládat posečené klasy na vůz s volským spřežením a Chu Wanning odsud viděl jen jeho záda. Nejspíš bude celý uříčený z toho, jak celý den dřel a proto si, podobně jako vesničané, svléknul kazajku a košili a stavěl na odiv svá svalnatá, bronzová záda.

V posledních vlnách horka před západem slunce po jeho zádech pomalu stékaly kapky potu a nechávaly po sobě mokré cestičky. Každým pohybem jeho svalů se kapičky potu pohnuly a putovaly do prohlubní zad a dál, k jeho pasu, dosáhly ho a mířily dolů ...

Byl rozpálený jako kus železa, jako uhlí v peci, všechny city se proměnily v syrovou tělesnou touhu. Chu Wanning pomalu přestával vnímat cokoli kromě něj, měl oči jen pro jeho úchvatné tělo, pružné svaly, hladké pohyby pantera a profil jeho tváře, který viděl, pokaždé když se otočil ke starostovi a prohodil s ním pár slov, tváře s dolíčky a okouzlujícím vlídným pohledem.

Mo Ran jako by vycítil pohled za svými zády a ohlédnul se přes rameno. Chu Wanning rychle zavřel oči a předstíral spánek. Srdce mu však poplašeně tlouklo, krev mu bouřila v žilách a hučela mu v uších.

Až po dlouhé době opatrně otevřel jedno oko a podíval se přes řasy. Mo Ran se dávno otočil zpátky, Ling Er za ním přicházela s plachým pohledem a podávala mu kapesník.

„Tu máte, nesmrtelný pane, otřete si pot.“

Mo Ran měl právě náruč plnou posečené rýže, kterou nakládal na vůz. Usmál se a řekl: „Později, teď mám moc práce.“

Vypadalo to, že Ling Er má velkou radost z toho, že tu může být, tu a tam pomohla chytit něco, co padalo. Mo Rana její dychtivost pomáhat trochu překvapila. Řekl: „Díky.“

Hned měla ještě větší radost. Stála tady vedle toho vysokého, urostlého muže, ze kterého mužnost přímo sálala. Když poslouchala jeho dech, dívala se na jeho široká ramena, musela se zardít. Na chvíli zapoměla na věci jako je zdvořilý odstup a vhodné chování žen k mužům a naopak. Zmuhlala kapesník a špitla: „Nesmrtelný pane, když si neotřete pot, nateče vám do očí...“

Mo Ran odsekl: „Nemám ruku navíc.“

„Já vám můžu čelo otřít...“ Ještě, než to dořekla, přejel jí mráz po zádech.

Aniž si čehokoli všimli, objevil se jim za zády Chu Wanning, pře ramena měl stále přehozenou Mo Ranovu černou kazajku, vypadal trochu lhostejně a trochu popuzeně, jako by se právě probudil. Řekl: „Mo Rane.“

„Ano?“ Člověk, který měl ještě nedávno tolik práce, okamžitě pustil všechny klasy, které měl v rukou, poškrábal se na špičce nosu, otočil se a jakmile uviděl mistra, celý se rozzářil.

„Mistře, vy jste se vzbudil.“

Chu Wanning si ho prohlédl od hlavy až k patě. „Není ti zima?“

Mo Ran se usmál: „Ne, vlastně je mi trochu horko.“

Právě když to řekl, pot, který se nashromáždil na tmavém obočí, mu stekl do oka. Oko se hned zavřelo a ozvalo se „ááá“. Druhé oko zůstalo zatvrzele otevřené, aby se mohlo dívat na Chu Wanninga. Nemohl už o kapesník požádat dívku, a tak se na prosebně obrátil na Chu Wanninga: „Mistře, moje oko ...“

„Můj kapesník je vypraný a suší se.“

Lig Er si hned pospíšila: „Můžete si vzít můj...“

Aniž jí věnoval jediný pohled, přistoupil Chu Wanning blíž, se svým obvyklým netečným výrazem, vzhlédnul, zvedl svou paži ve sněhobílém rukávu, sevřel jeho cíp a opatrně jím otřel pot z Mo Ranova oka.

139. kapitola - Krásné sny, mistr

Mo Ran okamžitě ztuhl.

Ucítil známou vůni květů jabloně haitang a přestože Chu Wanning nasadil kamenný výraz, dotyk látky rukávu na jeho očním víčku, když mu otíral oko, byl lehýnký. Ale co bylo nejdůležitější, ten muž v bílém, stál tak blízko, že viděl i jemné linky na jeho rtech, tak blízko, že všechno, co musel udělat, aby ty rty políbil, bylo sklonit hlavu. Jen sklonit hlavu, a ty květy by utrhnul, svými rty by se zmocnil těch jeho.

„I když jsi vyhrál, nebyl to spravedlivý závod, protože jsi mně nevzbudil,“ ozval se Chu Wanningův hlas, když skončil s otíráním potu z čela.

Mo Ran zamrkal a potom se usmál. „Ale já nevyhrál. Vyhrál mistr.“

„Ty jsi odpoledne už nic neposekal?“

„Ne. Moc toho tam už stejně nebylo, tak jsem jel na trh a koupil nějaké věci na zimu a pak jsem s tím obešel vesnici, což mi zabralo dost času,“ řekl Mo Ran. „Proto toho mistr posekal víc než já.“

Chu Wanning chladně odfrknul, zjevně spokojený.

Potom se zeptal: „Co jsi na trhu koupil? Matrace?“

Než Mo Ran mohl odpovědět, vmísila se do hovoru s úsměvem Ling Er, která nechtěla zůstat stranou: „Nesmrtelný pán nakoupil tolik věcí, až mi bylo líto toho ubohého koně, který je musel odtahat.“

„Nebylo toho tolik, jen trocha uhlí, a podobně a pak nějaké maso a sladkosti.“

„Nejenom to,“ pokračovala Ling Er. „Nesmrtelný pán taky koupil do každé rodiny matraci! Bylo jich tolik, že ta stará paní, co obchoduje s bavlnou, přijela do vesnice s ním, přivezli toho celý vůz.“

Chu Wanning byl ohromený: „Kde jsi na to vzal peníze?“

„Měl jsem nějaké úspory,“ usmál se Mo Ran. „A ty matrace byly na víc za velmi rozumnou cenu. Jsou daleko lacinější než ty, co prodávají v horní kultivační oblasti.“

„K čemu je to maso?“

„Když už jsem ho koupil, dal jsem ho starostovi, aby ho nechal upéct a všichni jsme se o něj mohli zítra podělit.“

Chu Wanningova tvář zůstávala stále klidná, i když se zeptal: „A co ty sladkosti?“

Ling Er tleskla a zachichotala se: „Ty samozřejmě byly pro děti z vesnice. Nesmrtelný pán sladkosti rozdával, hned jak přijel nazpátek. Byly to sladové bonbóny a vonokvětový koláč. Děti měly velkou radost, některé ještě nikdy předtím nic takového nedostaly.“

Zarazila se a pak vesele dodala: „Já dostala taky.“

Dívka byla družná a dovedla se s každým spřátelit. Chu Wanningovi předtím nevadilo, že se vmísila do jejich rozhovoru, ale teď jí věnoval studený pohled.

„Bylo to dobré?“

„Bylo to výborné, sladoučké.“

Zdálo se, že Chu Wanningovy rty se zkrivily do trpkého úsměvu. Utrousil: „Pak byste si měla říct o další.“ A s mávnutím širokých rukávů odešel. Mo Ran neměl ani tušení, čím ho tentokrát rozčílil a chtěl se za ním rozběhnout, ale najednou vůbec nic neviděl. Chu Wanning mu oděv, který měl přehozený přes ramena, hodil přímo do obličeje. Mo Ran si stáhl kazajku z hlavy a znepokojeně se za ním zadíval.

„Mistře?“

„Co tu chodíš nahý? Je mi zima, jenom se na tebe podívám!“ prskal Chu Wanning. „Obleč se!“

Mo Ranovi bylo doopravdy horko, ale přesto se oblékl, rychle a bez odmlouvání, protože mu to Chu Wanning poručil. Látka se nasákla potem a nepříjemně se lepila na kůži. Vzhlédl a jejich pohledy se setkaly.

Chu Wanning nakrčil obočí, které tvarem připomínalo čepel meče: „Zapni si límeček! To se musíš vystavovat před celým světem? Je to tak neslušné!“

Mo Ran si okamžitě zapnul límeček, povytáhl ho tam, kde se shrnul, aby mu nebyla vidět ani píd' holé kůže. Jenže když se celý zahalil, byl ještě přitažlivější. Pohled na něj Chu Wanninga nevysvětlitelně rozzuřil ještě víc; tiše zaklel, máchl rukávy a nechal Mo Rana, aby za ním koukal, jako hloupý pes.

Starosta se svou ženou a Ling Er tomu poděšeně přihlíželi. Ling Er znepokojeně prohlásila: „Z toho nesmrtelného mistra... jde ale strach... ještě nikdy jsem nepotkala nikoho s takovou divnou povahou.“ Pak zašeptala, trochu lítostivě a trochu vemlouvavě: „Váš učitel je na vás tak zlý... vy ale máte trpělivost, vycházet s takovým...“

Otočila hlavu, ale slova jí odumřela na jazyku, když se její oči potkaly s Mo Ranovým očima. Obličej věčně usměvavého a dobromyslného nesmrtelného pana Mo, celý potemněl, a oči mu náhle zasvítily vlčí krutostí.

Rychle zavřela pusu a Mo Ran hned odvrátil tvář. Jeho oči z té strany už nevypadaly tak hrozně. Ling Er cítila, jak se jí rozbušilo srdce a najednou si nebyla jistá, jestli se jí to jen nezdálo, anebo jestli ten muž vedle ní, který byl pořád tak klidný a neotřesitelný jako mohutná hora v ten okamžik opravdu neukázal úplně jinou, dravou a divokou tvář, která připomínala tlamu vlka nebo tygra.

Mo Ran zahučel: „Promiňte, ale jděte napřed, já musím za ním,“ a pádil pryč.

Chu Wanninga našel na říčním břehu, rákosí se vlnilo a šelestilo a zapadající slunce už bylo zpola ponořené v šarlatových vlnách.

Mo Ran zastavil a lapal po dechu, protože za ním běžel.

„Mistře? Udělal jsem něco špatného?“

„Ne,“ řekl Chu Wanning.

„Tak proč jste tak nespokojený?“

„Já jsem naprosto spokojený.“

Mo Ran zamrkal: „Cože?“

Chu Wanning se ohlédl a mrzutě zabručel: „Můžu být spokojený i když jsem nespokojený.“

Mo Ran se nechtěl nechat zatáhnout do Chu Wanningovy hry se slovíčky. Místo toho si bedlivě prohlédl jeho obličej, a když pochopil, nedokázal se ubránit úsměvu. „Já už vím, proč je mistr rozzlobený.“

Chu Wanningovy ruce ve vzdušných rukávech se rázem sevřely v pěsti a téměř nepostřehnutelně se mu napjala ramena, i když měl stále klidný výraz. „Říkám, že nejsem...“

Ale Mo Ran už došel k němu pod strom, schoval ruku za zády a zubil se. Starý banyánový strom na břehu řeky měl silné kořeny, která vyčnívaly z půdy jako mohutné žíly, které protkávají zemi.

Mo Ran se postavil na jeden z vyčnívajících kořenů a vypadal, že je ještě vyšší než ve skutečnosti.

Chu Wanning z toho byl rozladěný a celý nesvůj. „Slez dolů,“ poručil.

„Dobrá.“

Mo Ran zlehka seskočil z kořene a dopadl přímo před Chu Wanningem – strom byl tak mohutný a rozrostlý, že kolem bylo jen málo míst, které nezabíraly kořeny; na jednom z nich stál Chu Wanning a jediný způsob, jak nestát výš než on, byl postavit se přímo k němu.

Jak tam stál se skloněnou hlavou, jeho dech Chu Wanningovi ovíval oční víčka. Chu Wanning se zase cítil nesvůj a zamračeně mu přikázal: „Postav se támhle.“

Mo Ran se musel smát: „Nahoru a dolů, nahoru a dolů. Mistr se mnou hraje nějakou hru?“

Chu Wanning věděl, že je podrážděný a chová se hloupě. Když na to bylo tak otevřeně poukázáno, neohradil se, ale ponořil se do sklíčeného mlčení.

Mo Ran ukázal ruku, kterou dosud schovával za zády. Byla v ní hrst sladkostí, které se objevily jako kouzlem. K dlani měl kupu pestrobarevných cukrátek zabalených do rýžového papíru.

„Nezlobte se už, já jsem vám je schoval.“

Chu Wanning se okamžitě rozzuřil ještě víc, tolik, že mohl začít dávit krev. Plameny jeho hněvu už stoupaly až k nebesům. Obočí, které připomínalo čepele mečů se nakrčilo a on vykřikl: „Mo Weiyu!!!“

„Tady!“ ohlásil se Mo Ran a postavil do pozoru.

„Kdo stojí o ty tvoje blbý sladkosti? Máš mně snad za tříletý dítě? Nebo za vesnickou holku? Já to ne... mmmff!“

Ústa měl zacpaná bonbónem.

Chu Wanning otřeseně ztuhl.

Zrudly mu uši, i celý obličej, dalo se jen hádat, zda vztekem, nebo hanbou. Fénixí oči měl široce rozevřené, jak zíraly na toho rozesmátého člověka přímo před sebou, zpola otřeseně a zpola zlobně.

„Je s mléčnou příchutí,“ řekl Mo Ran. „Váš oblíbený.“

Chu Wanning zjistil, že mu došla řeč a že se cítí úplně bezmocně, jako kočka s ustřiženými drápy, která sice prská a vrčí, ale nikomu to nenahání strach.

Převaloval mléčný bonbón v ústech, pramínek vlasů, který se uvolnil, když se sem přihnul, se třepotal jako lístek ve vánku. Mo Ran se na to díval a dostal neodolatelnou chuť natáhnout ruku a ten pramínek zastrčit nazpátek.

Mo Ran je muž činu.

Pro co se rozhodl, to také vykonal.

Mo Ran s úsměvem prohlásil: „Přinesl jsem sladkosti a pečivo pro celou vesnici, ale ty nejlepší jsem nechal pro mistra. Bonbóny jsem schoval do rukávu a pečivo je ve vašem pokoji – koupil jsem vám moc pěkné lotosové koláčky – snězte si je raději o samotě, protože jestli to uvidí ta drobotina, hned budou chtít ochutnat.“

Chu Wanning neříkal nic, jen převaloval mléčný bonbón po jazyku, stál tam mezi rákosím pod banyánovým stromem a teprve za dlouhou dobu zvedl oči a zadíval se na postavu před sebou.

Pak se jako mimochodem zeptal: „A co lotosový kořen s medovou krustou?“

Mo Ran se zasmál: „Přinesl jsem ho.“

„A dušené krabí kuličky?“

„Ty také.“

Chu Wanning se odvrátil. Měl pocit, že dnes ztratil velký díl své důstojnosti, který by měl zvednout z prachu a očistit. Napřímil se, vystrčil bradu a s hranou lítostí prohlásil: „Škoda že k tomu není Hrušňový květ.“

Nejspíš si myslel, že vypadá přísně a důležitě. Možná tak vypadal dříve, když byl Mo Ran mladší a menší než on.

Netušil, že tím dává Mo Ranovi na odiv svou jemně vykrouženou bradu a porcelánově bílou šíji. Byl jako domýšlivá kočka, která ješitně nastavuje své nejzranitelnější místo vlčím

tesákům a myslí si, že tím vlka zastraší, ale vlk nechce nic jiného než sevřít to štíhlé hrdlo svými čelistmi, líbat a kousat, sníst ho úplně celého.

Hlupák jeden.

Mo Rana stálo hodně přemáhání, než se mu podařilo odvrátit pohled od Chu Wanningovy brady a hrdla. Když se zadíval na tu postavu před sebou, oči mu ztemněly a hlas zhrubl.

Přinutil se k úsměvu, ovládl se, jak se sluší na ušlechtilého člověka a prohlásil: „Mám i ten.“

Chu Wanning to napřed nepochopil, a zamračil se: „Co?“

„Hrušňový květ, to bílé víno.“

Mo Ran přiměl svůj obličej ke klidnému výrazu, potlačil touhu, která plála v jeho nitru, tiše vydechl, ale jeho hlas zněl trochu chraptivě.

„Mám i víno Hrušňový květ. Cestou zpátky mně napadlo, že mistr by na něj mohl dostat chuť,“ vysvětloval Mo Ran. „Dobře, že jsem ho vzal.“

Když se Chu Wanning díval na svého žáka, který dělal všechno možné, jen aby ho potěšil, nenalézal slova. Jen měl pocit, že nemá smysl pořád tak trpět, nemá smysl schovávat se pod maskou chladu a hněvu.

Pomalou se uvolnil, opřel se zády o starý banyánový strom a pozoroval Mo Rana. Potom řekl: „Mo Rane?“

„Hm?“

„Změnil ses.“

Náhle zpozoroval v Mo Ranových očích podivnou tíseň, ale Mo Ranovy silné řasy zamrkaly a on se zeptal: „Líbí se to mistrovi?“

„Neříkám, že se mi to nelíbí,“ odpověděl Chu Wanning.

Pak si zřejmě na něco vzpomněl, zvedl ruku, chvíli ji váhavě držel nataženou a potom se dotkl Mo Ranova boku.

Mo Ran ucukl a zmateně pohlédl na Chu Wanninga.

„Četl jsem o tvém boji s démonem sucha u Žluté řeky,“ zabručel Chu Wanning. „To je to místo, kde tě zranil?“

„... Mn.“

Chu Wanning si tiše povzdechl a poplácal Mo Rana po rameni. „Vedl sis dobře. Titul učený mistr Mo je zasloužený.“

„Tento žák nesouhlasí.“

Chu Wanningovy rty rozehrály lehkým úsměvem, poklepal Mo Ranovi na čelo a odtáhl ruku. „Učený mistr se nemá chovat tak, že celý den někde pobíhá polonahý. Slunce už zapadlo, půjdeme zpátky, je čas jít spát. Co se chystá na zítřek?“

Mo Ran se zamyslel: „Mám dojem, že říkali něco o vaření rýže na rýžové koláčky.“

Chu Wanning kývl a z ničeho nic vyhrknul: „Už se znovu nesvlékej.“

Mo Ran zčervenal: „Dobře.“

„Když je ti horko z námahy, udělej si přestávku.“

„Ano.“

Chu Wanning chvíli přemýšlel a potom dodal: „Pamatuj, že si máš nosit vlastní kapesník a nelaškuj s neprovdanými děvčaty. Máš kapesník?“

„... Nemám.“ Mo Ran se cítil zahanbeně.

„A jak si utíráš obličej?“

„... Do rukávu.“ Mo Ran si připadal jako neotesanec.

Chu Wanning ohromeně mlčel a nakonec řekl: „Potom ti nějaký ušiji.“

Mo Ranovi se rozzářily oči: „Vy? Pro mě?“

„Hm.“

Mo Ran byl u vytržení. „To je výborné! A kdy mi to mistr ušije?“

Chu Wanning se zamračil: „Nejdřív, až tady skončíme.“

„Tak ... tak to já chci taky kapesník s květem haitangu, můžu?“

„... Uvidím, jestli to zvládnou.“

Mo Ran byl z kapesníku, slíbeného za hrst cukrátek, celou noc radostí bez sebe. Převaloval se po nové přikrývce, příliš šťastný, než aby dokázal usnout.

Pět let probděl v drtivém zoufalství.

Teď je to poprvé, kdy nemůže spát štěstím.

Srdce mu zběsile tlouklo a on se pořád nemohl uklidnit. Nakonec to vzdal a posadil se. Okno měl přímo naproti tomu Chu Wanningovu. Se zapraskáním okno otevřel a vyklonil se ven, aby se nadechl svěží vůně divoké krajiny. Zadíval se přes dvorek a uviděl světélko svíčky.

Chu Wanning je pořád vzhůru.

Co to dělá?

Láme si hlavu nad tím, jak ušít kapesník, nebo se cpe lotosovými koláčky? Mo Ran velice dlouho, dlouho pozoroval žluté světélko, které svítilo v protějším pokoji, dokud nezhaslo a Chu Wanning nešel spát. Váhavě zašeptal: „Krásné sny, mistře.“

V srdci mu však vytanula jiná slova, slova, které se neodvážil vyslovit, aby je nikdo nezaslechl.

Krásné sny.

Wanningu.

140. kapitola – Místře, otočit

Díky Mo Ranovu přání měl Chu Wanning té noci sny. Naneštěstí to nebyly pěkné sny.

Ve snu se ocitl zpátky v Motýlím městě, když se tam objevila Nebeská puklina, ale tím, kdo ji spolu s ním uzavíral, byl Shi Mei.

Z olověně-šedé oblohy se hustě sypal sníh. Hordy démonů proklály Shi Meiovo srdce, on to nepřečkal a zřítíl se z dračího sloupu na širokou zasněženou planinu dole. Mo Ran se k němu vyřítíl, vzal krvácejícího Shi Meie do náruče, klekl si Chu Wanningovi k nohám a prosil ho o pomoc, prosil ho, aby zachránil svého žáka.

I on ho chtěl zachránit, ale díky nastavení dvojité bariéry utrpěl stejné smrtelné zranění jako Shi Mei. Z tváře mu zmizela všechna barva, stál tam a mlčel, protože se bál, že když

otevře rty, začne mu z úst téct krev, přičenou se sem všichni démoni z okolí a roztrhají je na kusy.

„Mistře... prosím... já vás prosím...“

Mo Ran nařikal a neustál před ním bil čelem o zem.

Chu Wanning zavřel oči a pak utekl...

Shi Mei zemřel.

Mo Ran mu to nikdy neodpustil.

Zdalo se mu, že jde po mostě Naihe na hoře Sisheng, je doba pozdního jara, je chladno a prší. Dešťové kapky se držely na křehkých poupatech květin a na listech stromů. Cestička vydlážděná čedičovými kameny pod jeho nohama se zdála být nekonečná. Kráčel a nesl deštník.

V dálce přes most zahlédl nějakou postavu, která se blížila jeho směrem. Byla celá v černém a žádný deštník neměla. Ten člověk nesl v náručí kupu knih zabalených v naolejovaném papíru. Chu Wanning bezděčně zpomalil.

Ten člověk si ho zjevně také všiml, ale on nezpomalil. Jenom zvedl oči s kapkami vody na řasách a vrhl na něj jediný chladný pohled.

Chu Wanning ho chtěl oslovit, chtěl říci: „Mo...“

Ale Mo Ran mu nedovolil promluvit. Sevřel své knihy a vydal se na levou stranu mostu, jak nejdál mohl. Kdyby šel ještě dál, spadl by do řeky – jen aby se vyhnul svému mistrovi na pravé straně mostu z co největší vzdálenosti.

V polovině mostu se potkali.

Jeden, co obvykle chodíval s deštníkem a druhý, který deštník nikdy nenesl, oba kráčeli deštěm.

Minuli se.

Ten, který mokl, se ani neohlédl, ale ten s deštníkem se zastavil, jako by vrostl do země.

Liják bubnoval na deštník. Chu Wanning tam stál velice dlouho, tak dlouho, až se mu začaly podlamovat nohy a chlad mu pomalu pronikl až do morku kostí.

Náhle pocítil takovou únavu, že už nemohl udělat ani krok.

Sen se rozplynul do černoty.

Cítil chlad a tíhu.

Chlad toho deště a tíhu nohou, které se nemohou pohnout.

Chu Wanning se ve spánku převalil a stočil se do klubíčka. Z koutku oka se spustila malá kapička a vsákla se do polštáře. Matně si uvědomoval, že je to jen sen, ale bylo to tak skutečné, že doopravdy cítil Mo Ranovu nenávisť, jeho zklamání, jeho zavržení.

Ale... co to bylo? Tím to skončilo?

Odmítl se s tím smířit; snad právě ten vzdor způsobil, že sen pokračoval.

Byl to pořád stejný sen, od Shi Meiovy smrti uplynulo mnoho měsíců.

Mo Ran den za dnem propadal stále temnější náladě a mluvil pořád méně a méně. Pořád ještě chodil na hodiny kultivace, ale jen seděl a poslouchal a nikdy s Chu Wanningem nemluvil víc, než musel.

Chu Wanning mu nikdy nevysvětlil, proč Shi Mingjinga tehdy nezachránil – když viděl, jak se na něj Mo Ran tváří, věděl, ať by řekl cokoli, nic by tím nezměnil.

Jednoho dne, během hodiny kultivace Mo Ran stál v koruně vysoké borovice, jak mu bylo přikázáno, aby cvičil soustředování duchovní energie.

Nechápal, co se to stalo, ale Mo Ran najednou omdlel a padal ze stromu. Chu Wanning mu bez přemýšlení přispěchal na pomoc, ale neměl čas se něčeho chytit a oba tvrdě dopadli na zem.

Půda byla naštěstí měkká a pokrytá silnou vrstvou jehličí, neměli žádná zranění, až na to, že si Chu Wanning o ostrý konec zlomené větve pořezal zápěstí, které krvácelo.

Mo Ran se podíval na ránu a potom se po dlouhých měsících podíval Chu Wanningovi přímo do očí.

Najednou řekl: „Mistře, teče vám krev.“

Ten tón zněl trochu dutě, ale ta slova byla konejšivá.

„Ve svém váčku qiankun mám mast a obvazy, bude lepší se o to postarat hned.“

Posadili se na zem do silného polštáře z jehličí, vzduch byl plný osvěžující vůně sosenu. Chu Wanning neříkal nic a jen sledoval, jak mu Mo Ran se skloněnou hlavou mlčky ovazuje zápěstí.

Viděl, jak se Mo Ranovy chvějí řasy, ale neviděl mu do obličeje. V tu chvíli si přál, aby sebral dost odvahy a zeptal se: Mo Rane, to mně opravdu tolik nenávidíš?

Ale foukal mírný větřík, slunce krásně hrálo, ve větvích cvrlikali ptáci a bzuchel hmyz, a Mo Ran ho jemně držel za poraněnou ruku, zatímco ji omotával obvazem. Všechno bylo tak pokojné.

Nakonec se nezeptal, nechtěl ten klid narušit.

Náhle měl pocit, že odpověď stejně není důležitá; to důležité v jeho snu o Shi Meiově smrti, je, že jeho krev, jeho zranění mu pomáhají získat trochu Mo Ranovy pozornosti, pomáhají trochu zmírnit napětí, které mezi nimi panuje.

Když se druhého dne Chu Wanning probudil, byl jako omámený.

Jak ležel v posteli, téměř cítil bolest ve své paži, stejně jako uklidňující teplo. Až po dlouhé době si unaveně promnul obličej a pomyslel si, že je to celé směšné.

Co to bylo za nesmyslný sen?

Říká se, že ve snech se zrcadlí naše myšlenky; je snad možné, že se ho tolik dotklo, k jakému půvabu Shi Mei dorostl, takže tomu dal průchod ve spánku a snil o tom, že Shi Mei zemřel...

Hloupost.

Vstal z postele a chystal se na nový den, umyl se, oblékl a učesal si vlasy. Brzy na všechny střípky včerejšího snu zapomněl.

Vesničané dnes budou připravovat rýžové koláčky.

V dolní kultivační oblasti jsou vytloukané rýžové koláčky naprosto nezbytnou součástí oslav Nového roku, aby začínající rok přinesl hojnost a bohatství. Kulato-zrnná i lepkavá rýže se rozdrťí na mouku a ženy a starší lidé potom mouku provaří v páře z kotle. Příprava je sice těžká, ale není k ní potřeba pomoci mladých, silných mužů. Chu Wanning se prospal a potom se vydal na procházku.

Když se vrátil, uviděl na otevřeném prostranství veliký wok a na něm postavený dřevěný sud. Sud na woku by sahal dospělému člověku asi do pasu, a stoupala z něj horká pára. Starostova žena stála na stoličce a čas od času do sudu přisypala rýžovou mouku. Kolem ohniště pobíhalo několik dětí, hrály si spolu a občas hru přerušily, aby kovovými kleštěmi vytáhly z ohně upražené arašídové nebo upečený kukuřičný klas.

Chu Wanning nečekal, že Mo Ran vstane stejně brzy jako obvykle a bude pomáhat starostově manželce dohlížet na oheň. Jedno z dětí se hnalo moc rychle a upadlo. Několikrát popotáhlo a pak se rozplakalo.

„Ale ne, ty jsi upadla?“ Mo Ran pomohl děvčátku na nohy a očistil jí šaty. „Bolí tě něco?“ zeptal se.

„Ruka...“ Děvčátko zvedlo umazanou ručičku, aby ji ukázalo Mo Ranovi a potom se znovu rozkřičelo na celé kolo.

Mo Ran jí zvedl, šel ke studni, vytáhl okov plný vody a ruku jí umyl. Bylo to daleko, takže Chu Wanning nerozuměl, co dítěti říká, ale ta malá přestala vzlykat, chvíli ještě popotahovala, a pak úplně přestala plakat a za chvíli se začala smát, a s nudlí u nosu mu začala něco vykládat.

Chu Wanning jen mlčky z dálky přihlížel, pozoroval, jak utišil malé děvčátko, odnesl je zpátky k ohništi, pozoroval, jak z ohně vytáhl sladkou bramboru oloupal ji a dal děvčátku do rukou.

Z místa, kde stál to všechno viděl.

Jako by viděl uplynulých pět let Mo Ranova života.

„Á, mistr je tady?“

„Hm.“ Až za dlouho přišel Chu Wanning blíž a posadil se k Mo Ranovi, díval se na plameny, které poskakovaly pod wokem a pak se zeptal: „Co to tam pečete?“

„Arašídy, sladké brambory a kukuřici,“ odpověděl Mo Ran. „A když jste tady vy, tak i nějaký bonbón.“

„Bonbóny se dají péct?“

„Kdyby mistr pekl bonbóny, nebudou pečené, ale spálené,“ popíchnul ho Mo Ran s úsměvem. „Já to umím lépe.“ Vyňal z kapsy sladový bonbón s mléčnou příchutí, strhl z něj obal z rýžového papíru a vložil ho mezi ohnivé jazyky. Chvilku ho nechal v ohni a potom bonbón vytáhl. Zasyčel: „Je horký.“ Bonbón vyfoukal a podržel před Chu Wanningovými rty.

„Ochutnejte.“

Chu Wanning nebyl zvyklý na to, aby ho někdo krmil. Zvedl ruku a bonbón vzal. Mléčný bonbón byl od toho pečení horký a měkký a v ústech se mu sladce rozplýval.

„Není to špatné,“ řekl Chu Wanning. „Upeč ještě jeden.“

Mo Ran upek další a Chu Wanning si ho od něj vzal stejně jako předtím.

„Ještě jeden.“

Mo Ran upek po sobě osm bonbónů a když pekl devátý, přiběhlo nějaké dítě s chtělo po něm sladkou bramboru. Mo Ran měl právě plno práce, a proto požádal Chu Wanninga, aby to udělal za něj. Chu Wanning su vybral jinou část ohniště a vybral tu největší sladkou bramboru. Mo Ran se na něj podíval a řekl: „Tuhle tam vraťte a vezměte tu malou vedle.“

„Ty velké jsou ale lepší.“

„Ty velké se jen tak nepropečou,“ smál se Mo Ran.

Chu Wanning byl na pochybách: „Jak víš, že se ještě neupekla?“

„Věřte mi. V divočině jsem si pekl sladké brambory pořád. Dejte mu tu malou, ta bude sladší.“

Chu Wanningovi nezbylo než vzít malou bramboru. Chlapec nevěděl, co jméno Chu Wanning ve světě kultivace znamená, jen mu chtěl pomoci vybrat tu správnou bramboru. Přikradl se k němu a zašeptal: „Starší bratříčku, já chci tu velkou.“

„To si vyříd s tím druhým starším bratříčkem,“ řekl Chu Wanning. „To on to nedovolil. Říkal že, ta velká se ještě neupekla.“

Chlapec se opravdu rozběhl za Mo Ranem: „Bratříčku Mo Rane, já chci tu velkou bramboru.“

„Jestli chceš tu velkou, budeš si muset ještě chvíli počkat,“ odpověděl mu Mo Ran.

„Jak dlouho je ještě chvíli?“

„Počítej do sta.“

„Ale já umím počítat jen do deseti ...“ dětský hlásek zněl ukřivděně.

„No to asi budeš muset sníst tu malou,“ zakřenil se Mo Ran.

Klouček významně zavzdychal, ale nezbylo mu než se s tou nespravedlností smířit. Sklesle zabrumlal: „Tak jo. Dej mi tu malou.“

Chu Wanning mu loupal bramboru. Už s tím byl skoro hotový, ale bonbón, který Mo Ran dal do ohně už úplně rozměkl a kdyby se pekl ještě chvíli, začal by téct. Mo Ran bonbón rychle vyndal a pobídl Chu Wanninga: „Mistře, otevřete pusku ...“

Chu Wanning, který měl v obou rukou bramboru, bez přemýšlení otevřel rty a nepřemýšlel, dokud mu Mo Ran nestrčil horký, měkký bonbón s mléčnou příchutí přímo do úst a bříško jeho palce porostlé zdrsňelou kůží mu nezavadilo o koutek úst. Chu Wanningovi došlo, že se nechal od svého žáka krmit a hned mu zčervenaly uši.

„Ještě?“

Chu Wanning si odkašlal. Záře plamenů naštěstí pomohla ztajit barvu jeho obličeje.

„Už mi to stačilo.“

Mo Ran se usmál: „Měl jsem jich akorát, abych vás nakrmil. Zbyl mi už jen jeden mléčný bonbón a pak už bych vám nemohl dát nic, i kdybyste chtěl další.“

Cítil se uvolněně a mluvil bezstarostně.

Proto bezelstně pronesl něco takového jako: abych vás nakrmil. Samozřejmě, bylo naprosto nepřijatelné, aby žák taková slova adresoval svému mistru. Znělo to rozmazlováním a také poroučením, jako když pán krmí svého mazlíčka, nebo císař svou konkubínu, byla to taková slova, co se hodí na věci, které se odehrávají v ložnici, jako když dobyvatel svým horkostí sálajícím tělem ukájí hlad roztoužené a vzdychající ženy pod sebou.

Chu Wanning byl dlouho jako ve snách, topil se v těch slovech jako v hluboké vodě.

Potom, co se rýžová mouka propaří, následuje další krok. Všichni mladí muži ze vsi se chopí dřevěných paliček a budou do vzniklé hmoty se všech sil bušit. Starosta Mo Ranovi podal paličku obalenou plátnem, a právě se chystal podat jednu i Chu Wanningovi, když ho Mo Ran zarazil.

Mo Ran se usmál a řekl: „Starosto, můj mistr to nikdy nedělal a moc by mu to nešlo.“

Chu Wanning vedle něj neměl slov. Byl popuzený, ba rozhořčený, protože ode dne, kdy odešel z chrámu s ním nikdy nebyla spojena věta: „Moc by mu to nešlo.“

Od druhých věčně slyšel jenom: „Nesmrtelný pane, pomozte nám s tím a s oním.“ To bylo poprvé, kdy někdo přišel a řekl: „On to neumí, moc by mu to nešlo.“

Chu Wanning se rozzlobil. Chtěl máchnout svými rukávy a ohradit se: „Co myslíš tím, že by mi to moc nešlo?!“

Ale ovládnul se.

Protože Mo Ran se nemýlil. Opravdu by mu to moc nešlo.

Starosta je odvedl ke kamennému hmoždíři, kterém už ležela koule z propařené rýžové mouky.

Mo Ran se k němu obrátil: „Mistře, až začneme, po každých třech ranách těsto obraťte. Pozor, ať si nespálíte ruce a nedělejte to ani moc rychle, ať vás náhodou neuhodím.“

„... Když mě praštíš při vytloukání těsta na rýžové koláčky, můžeš s kultivací klidně skončit a dát se na sedlačení.“

Mo Ran se ušklíbl: „Já jen, kdyby náhodou.“

Chu Wanning neměl chuť se s ním dál nesmyslně vybavovat, zvláště když vedlejší dvojice už začala. Nechtěl se nechat zahanbit. Přistoupil ke kamennému hmoždíři a prohlásil: „Tak jdeme na to.“

Mo Ran máchl paličkou a na horkou a kouřící rýžovou mouku těžce dopadla první rána. V těstové kouli se v místě, kam palička dopadla vytvořila prohlubeň. Udeřil ještě dvakrát, pak se na Chu Wanninga jasnými očima zahleděl a hlesl: „Mistře, obrátit.“

Chu Wanning kouli obrátil a Mo Ran jí znovu začal vytloukat.

Aby se sladili, jim trvalo jen krátce. Pokaždé, když Mo Ran paličkou třikrát udeřil, Chu Wanning hbitě otočil těsto a úder dopadl, jakmile ruce odtáhl. Vytloukání rýžového koláčku mohlo vypadat jednoduše, ale sílu úderů bylo třeba ovládat a ten kdo do těsta tloukl musel mít nejen sílu, ale také výdrž, protože než se propařená rýžová mouka skutečně spojí ve vláčné a lepkavé těsto, musí se hmota mnohokrát vytlouci a zase obrátit.

Uplynula nějaká doba. Mo Ran byl plný síly, ale vesničané okolo něj už byli unavení a do rytmu úderů začali vykřikovat: „Jedna ... dvě ... tři ...“ Mo Ran se nechal strhnout a začal pracovat v jejich rytmu. Jenže v době, kdy byli všichni kolem už udýchaní a těsto se lepilo zatím jen napůl, byl Mo Ran stále svěží, a usmíval se, když řekl Chu Wanningovi: „Znovu.“

Chu Wanning se na něj zahleděl. Mladíkovo čelo se perlilo potem, jeho kůže se pod slunečními paprsky zářivě leskla. Měl pootevřené rty; nebyl udýchaný jako ostatní, ale už i on dýchal trochu zrychleně a hrudník mu stoupal a klesal o něco výrazněji.

Chtěl si otřít obličej rukávem, ale uvědomil si Chu Wanningův pohled, zarazil se a s očima jasnými jako hvězdy se s úsměvem zeptal: „Co je? Mám na tváři mouku?“

„Ne.“

„Tak co?“

Když Chu Wanning viděl, jak je celý uhrátý a upocený a přes to má límeček zapnutý až ke krku, bylo mu ho trochu líto. Zeptal se: „Je ti horko?“

Včera se Mo Rana ptal, jestli mu není zima, a dneska se ptá, jestli mu je horko. Mo Ran z toho byl tak popletený, že se neodvažoval namítnout, že v obou dnech bylo přibližně stejné teplo. Chvilku jen zaraženě koukal a pak odpověděl: „Je mi dobře.“

„Jestli je ti horko, tak se svlékni.“

„Ne, mistrovi by se to nelíbilo.“

„Když budeš celý zpocený, bude se mi to líbit ještě míň,“ řekl Chu Wanning.

Protože to řekl Chu Wanning a také proto, že šaty se na něj nepohodlně lepily, Mo Ran si svlékl kazajku i košili a odložil je na mlýnský kámen opodál. Chu Wanning ho sledoval s ledovým pohledem, ale srdce mu jen hořelo. Díval se na Mo Rana u žernovu, na jeho široká ramena, záda a pevné paže. Když Mo Ran odložil košili, ucítil, jak ho ovanulo horko. Mo Ran byl skutečně už celý zpocený, a kůže se mu na slunci mokře leskla jako mořskému mládenci, který se právě vynořil z hlubin. Otočil se a usmál se na Chu Wanninga. Byl mámvivě krásný.

„Dal byste si?“

Starostova manželka všechny obcházela a nabízela čaj z podnosu. Právě došla až k nim.

Mo Ran se vrátil k hmoždíři a znovu se chopil paličky. Uculil se: „Nemám žízeň, ale děkuji vám.“

Vymrštila se ruka a popadla šálek na podnosu.

Mo Ran společně se starostovou manželkou znepokojeně sledovali, jak Chu Wanning vyprázdnil celý šálek čaje naráz, potom šálek postavil zpátky na ták a řekl: „Ještě jeden, prosím.“

„... Máte žízeň, mistře?“

Ta otázka zřejmě Chu Wanninga popudila, protože sebou trhnul, vzhlednul planoucím a těkajícím očima a odsekl: „Žízeň? ... Ne, já žízeň vůbec nemám.“

Potom vyprázdnil další šálek.

Mo Ran se na něj bezradně díval a říkal si, kdy jenom jeho úzkostlivá snaha neztratit tvář dosáhla takového stupně, že se stydí přiznat už i to, že má žízeň.

